

Ανεξιχνίαστες δολοφονίες και Serial Killers.

Εργάστηκαν:

Τσουκαλά Δήμητρα

Σιάρρα Ελένη

Χασάπη Ελευθερία

Ρίζου Ελένη

Γκάγκα Μαριλένα

Χριστοδούλου Βασιλική

Πλαινού Κωνσταντία

Τμήμα: Β'4

Σχολική χρονιά: 2015-2016

Περιεχόμενα

- Εισαγωγή
 - Ανεξιχνίαστες δολοφονίες
 - Ορισμός
 - Σύγχρονες
 - Παλαιότερων εποχών
 - Serial Killers
 - Ορισμός
 - Ψυχολογική κατάσταση
 - Σύγχρονοι
 - Παλαιότερων εποχών
-

Ανεξιχνίαστες Δολοφονίες.

Ορισμός: *Ανεξιχνίαστα είναι τα εγκλήματα στα οποία δεν έχει βρεθεί ο δολοφόνος και ο φάκελος του εγκλήματος έχει κλείσει ή γίνονται ακόμα έρευνες για την εξιχνίαση του.*

Σύγχρονες:

Δολοφονίες γυναικών στη Σιουδάδ Χουάρες.

Η πόλη Χουάρες στο Μεξικό έχει έρθει τα τελευταία χρόνια στη δημοσιότητα λόγω των άγριων δολοφονιών γυναικών που ξεκίνησαν στην περιοχή το 1993 και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Περίπου 400 γυναίκες έχουν βρει βίαιο θάνατο σε εγκλήματα που κατά ένα μεγάλο ποσοστό παραμένουν ανεξιχνίαστα, ενώ εκατοντάδες (χιλιάδες κατά μερικές πηγές) είναι και οι αγνοούμενες. Η πλειονότητα των θυμάτων είναι νεαρές, φτωχές γυναίκες από τις οποίες το ένα τρίτο περίπου έπεσαν θύματα απαγωγής επιστρέφοντας από τη δουλειά τους σε τοπικά εργοστάσια και κατόπιν βρέθηκαν άγρια δολοφονημένες σε διάφορα σημεία μέσα και γύρω από την πόλη. Λόγω των γεγονότων αυτών η Χουάρες αποκαλείται *πόλη των νεκρών γυναικών*.

Στις 23 Ιανουαρίου 1993 βρέθηκε στην έρημο έξω από την πόλη το πτώμα της Άλμα Τσαβαρία, 13 χρόνων, κακοποιημένο και εγκαταλελειμμένο, και δυο μέρες μετά αυτό της 16χρονης Ανχέλικα Λούνα Βιγιαλόμπος. Από τότε, την τύχη τους ακολούθησαν εκατοντάδες γυναίκες, που είτε βρέθηκαν δολοφονημένες στην έρημο είτε έπεσαν θύματα οικιακής βίας και βίαιων ληστειών: γύρω στις 380 σύμφωνα με τις αρχές, πάνω από 400 σύμφωνα με τους συγγενείς των θυμάτων. Εκατοντάδες είναι και οι γυναίκες που έχουν εξαφανιστεί και ακόμα αγνοούνται. Οι δολοφονίες γυναικών από τρεις το χρόνο πριν το 1993, χρονιά που συμπίπτει με την υπογραφή της NAFTA και την άνοδο σε ισχύ του καρτέλ ναρκωτικών της πόλης, δεκαπλασιάστηκαν στις τρεις το μήνα τη χρονιά εκείνη, ρυθμός που έμεινε περίπου σταθερός για τα επόμενα δώδεκα τουλάχιστον χρόνια. Τα περισσότερα από τα εγκλήματα, αρκετά από τα οποία διαπράχθηκαν από οικεία των θυμάτων πρόσωπα, περιελάμβαναν και σεξουαλική βία. Οι δολοφονίες αφορούν κυρίως νεαρές γυναίκες των κατώτερων οικονομικά τάξεων. Τα μικρότερα θύματα είναι βρέφη μερικών μηνών· η συντριπτική πλειονότητα των θυμάτων έχει ηλικία μικρότερη των 30 ετών, ενώ πάνω από το 50% κάτω των 19 ετών. Τα τελευταία χρόνια, τα εγκλήματα επεκτάθηκαν και στη γειτονική πόλη Τσιουάουα, πρωτεύουσα της Πολιτείας.

Περίπου το ένα τρίτο από τις δολοφονίες, γύρω στις 130, αφορά γυναίκες τα πτώματα των οποίων βρέθηκαν κακοποιημένα, ακρωτηριασμένα και εγκαταλελειμμένα σε ερημικές περιοχές μέσα ή γύρω από την πόλη. Αρκετές από αυτές, γύρω στις 50, δεν αναγνωρίστηκαν ποτέ καθώς βρέθηκαν αρκετό

καιρό μετά το θάνατό τους. Η συντριπτική πλειονότητα από αυτές τις γυναίκες εξαφανίστηκαν ή δολοφονήθηκαν καθώς επέστρεφαν από τη δουλειά τους στη *maquila* ή πήγαιναν σε βραδινά μαθήματα. Αρκετές από αυτές κρατήθηκαν αιχμάλωτες για αρκετές μέρες πριν δολοφονηθούν. Οι δολοφονίες αυτές έχουν πολλά κοινά στοιχεία μεταξύ τους: τη σεξουαλική κακοποίηση, μερικές φορές και τον ακρωτηριασμό, το θάνατο από ξυλοδαρμό ή στραγγαλισμό, και την εγκατάλειψη του πτώματος (που αρκετές φορές τυλίγεται μέσα σε μια κουβέρτα ή καίγεται προκειμένου να μην αναγνωρισθεί) σε μια ερημική περιοχή. Σε ορισμένα από τα πτώματα, οι ακρωτηριασμοί ακολουθούν συγκεκριμένο μοτίβο: το δεξί στήθος έχει αποκοπεί με μαχαίρι, ενώ η αριστερή θηλή με τα δόντια. Αρκετές φορές στην ίδια τοποθεσία ανακαλύπτονται πολλά πτώματα: στις 6 Νοεμβρίου του 2001, βρέθηκαν τα πτώματα οκτώ γυναικών σε ένα παλιό χωράφι βαμβακιού κοντά στο κέντρο της πόλης και στις 17 Φεβρουαρίου 2003, σε περιοχή βορειοδυτικά της πόλης, τεσσάρων ακόμα. Σε μία και μόνη περιοχή της πόλης, την *Lote Bravo*, έχουν κατά καιρούς βρεθεί τα πτώματα δεκαεννιά θυμάτων.

Οι περισσότερες από τις υποθέσεις παραμένουν έως και σήμερα ανεξιχνίαστες. Ο βασικός ύποπτος κατά το μεξικανικό κράτος ήταν ο Αιγύπτιος χημικός Αμπντέλ Σαρίφ, που εκτίει ποινή 20 χρόνων στις φυλακές της χώρας, καταδικασμένος για βιασμούς και μερικούς από τους πρώτους φόνους γυναικών. Όταν οι δολοφονίες συνεχίστηκαν, μετά τη σύλληψή του το 1995, η αστυνομία συνέλαβε τα μέλη μιας τοπικής συμμορίας, των *Los Rebeldes*, ισχυριζόμενη ότι πληρώνονταν από τον Σαρίφ, που βρισκόταν στη φυλακή, για να δολοφονούν γυναίκες. Το ίδιο σενάριο επαναλήφθηκε το 1999, και αφού η προηγούμενη θεωρία κατέρρευσε στα δικαστήρια, όταν οι αρχές κατηγόρησαν μια ομάδα οδηγών, τους *Los Choferes*, που δούλευαν στα λεωφορεία που μετακινούσαν τις εργάτριες από και προς τις *maquilas*, ότι και αυτοί έπαιρναν εντολές και χρήματα από τον Σαρίφ προκειμένου να συνεχίζουν τις δολοφονίες.

Οδηγοί ήταν και τα δυο άτομα που συνελήφθησαν λίγες μέρες μετά την ανακάλυψη των οκτώ πτωμάτων στο βαμβακοχώραφο. Οι δυο κατήγγειλαν ότι βασανίστηκαν από την αστυνομία προκειμένου να τους αποσπαστούν ομολογίες, καταγγελία που έχουν κάνει κι άλλοι κατηγορούμενοι για σχετικές υποθέσεις. Ο δικηγόρος του ενός κατηγορούμενου, ο Μάριο Εσκομπέδο Ανάγια, σκοτώθηκε το 2002 από την πολιτειακή αστυνομία, που τον θεώρησε κακοποιό και τον καταδίωξε. Ο πελάτης του πέθανε στη φυλακή κατά τη διάρκεια εγχείρησης, σύμφωνα με την αστυνομία. Ο δικηγόρος του άλλου, Σέρχιο Ντάντε Αλμαράς, εκτελέστηκε εν ψυχρώ στο κέντρο της πόλης στις 25 Ιανουαρίου του 2006. Ο Αλμαράς είχε πετύχει την αθώωση του κατηγορούμενου οδηγού και λίγες μέρες πριν τη δολοφονία του είχε κηρύξει την Κόνου Βελάρντε, ειδική εισαγγελέα που είχε ασχοληθεί με τις δολοφονίες των γυναικών, υπεύθυνη για οτιδήποτε του συνέβαινε.

Το 2005 στο βιβλίο της *Harvest of Women* η δημοσιογράφος Νταιάνα Ουάσιγκτον Βαλντέζ, που έχει ασχοληθεί για χρόνια με το θέμα των δολοφονιών, κατονόμασε ως δράστες μια ομάδα μελών πλούσιων

οικογενειών της περιοχής, που είναι γνωστοί σαν *Los Juniors*, και μέλη του καρτέλ των ναρκωτικών του Χουάρες. Στο βιβλίο επισημαίνεται ότι και στη Γουατεμάλα, όπου το ίδιο καρτέλ έχει συμφέροντα και δύναμη, είναι σε εξέλιξη ένα παρόμοιο κύμα δολοφονιών γυναικών, και μάλιστα με ρυθμούς μεγαλύτερους από αυτούς της Χουάρες.¹ Η Βαλντέζ δέχτηκε πιέσεις και απειλές προκειμένου να μην κάνει αυτές τις αποκαλύψεις στο βιβλίο της.

Το γεγονός ότι όλα αυτά τα χρόνια έχουν γίνει ελάχιστες συλλήψεις έχει δώσει βάση στην υποψία ότι οι δράστες είτε προέρχονται από τους κόλπους της αστυνομίας είτε έχουν ισχυρές διασυνδέσεις με αυτή. Τη σχέση της αστυνομίας με τις ανθρωποκτονίες έχει καταγγείλει και η Γουαδαλούπε Οτέρο, πρόεδρος της κυβερνητικής επιτροπής βοήθειας των συγγενών των θυμάτων. Άλλες θεωρίες σχετικά με τα πτώματα που ανακαλύπτονται στην έρημο αποδίδουν τα εγκλήματα σε εμπόρους οργάνων, στο σεξουαρισμό που προσελκύει η πόλη από την άλλη πλευρά των συνόρων, σε ομάδες σατανιστών, κ.α. Το 2006 τρεις Μεξικανοί, οι δύο από τους οποίους βρίσκονταν σε φυλακές των ΗΠΑ, εκδόθηκαν στο Μεξικό προκειμένου να δικάσουν για τους φόνους τουλάχιστον δέκα γυναικών στη Χουάρες, με βασική απόδειξη την κατάθεση ενός από τους τρεις, που κατονόμασε τους άλλους δυο ως συνεργούς του σε δολοφονίες στα πλαίσια σατανιστικών τελετών. Κι αυτός όμως απέσυρε την κατάθεση το 2007 με τη δικαιολογία ότι είχε γίνει υπό ψυχολογική πίεση και βασανιστήρια.

Τα δυο τρίτα των δολοφονιών γυναικών στη Χουάρες αφορούν περιπτώσεις οικιακής βίας: τα θύματα δολοφονούνται στο σπίτι τους ή σε σπίτια οικείων τους, συνήθως με μαχαίρι ή πιστόλι, και συχνά έχουν πριν κακοποιηθεί σεξουαλικά. Σε πολλές περιπτώσεις δράστες είναι οι σύζυγοί τους ή οι εραστές τους. Σχετικά με τα αίτια αυτών των εγκλημάτων, οι περισσότερες πηγές τονίζουν σαν κύριους παράγοντες την οικονομική υποβάθμιση και τις κακές συνθήκες διαβίωσης που αντιμετωπίζει η μεγάλη πλειονότητα του εργατικού πληθυσμού της πόλης, καθώς και την άνθιση της διακίνησης και κατανάλωσης ναρκωτικών που αφορά κυρίως τον αντρικό πληθυσμό.

Ένας ιδιαίτερος παράγοντας έχει να κάνει με την παραδοσιακή σχέση μεταξύ αντρών και γυναικών στη μεξικάνικη κοινωνία. Το γεγονός ότι μια γυναίκα μπορεί να δουλεύει και να κερδίζει τα προς το ζην, και να γίνεται ακόμα και κύρια πηγή εισοδήματος της οικογένειας, στην περίπτωση που ο άντρας είναι άνεργος, θίγει τον παραδοσιακό μεξικάνικο *machismo* (*ματσίσμο*, σε ελεύθερη μετάφραση *αντριλίκι*), δηλαδή την πατριαρχική αντίληψη που δηλώνει ότι ο άντρας είναι η εξουσία σε μια οικογένεια. Η αντιστροφή αυτής της κατάστασης, οδήγησε αφενός στη μερική χειραφέτηση των εργαζόμενων γυναικών αλλά και σε μια έκρηξη βίας εναντίον τους. Αν και οι βίαιοι θάνατοι ανδρών παραμένουν περισσότεροι από αυτούς των γυναικών, η αύξηση στους θανάτους γυναικών είναι 600% από το 1993, διπλάσια από την αντίστοιχη (300%) για τους άντρες. Οι βίαιοι θάνατοι γυναικών είναι αρκετά περισσότεροι στη Χουάρες απ' ό,τι στις γειτονικές πόλεις.

Όσκαρ Ρομέρο

Εμβληματική φιγούρα του Ελ Σαλβαδór, ο **Όσκαρ Ρομέρο διετέλεσε αρχιεπίσκοπος** στη χώρα της Λατινικής Αμερικής επί 20 και πλέον χρόνια πριν τη δολοφονία του.

Ενώ η χώρα μαστιζόταν από τον εμφύλιο, η «μάχη» του ρωμαιοκαθολικού ιερωμένου κατά του πολέμου και υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θεωρείται ότι τον «στοχοποίησε» ενώ οι ομιλίες του κατά της αμερικανικής στήριξης στην τότε κυβέρνηση του Ελ Σαλβαδór και το κάλεσμα στους στρατιώτες να αψηφήσουν τις άνωθεν εντολές που παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτέλεσαν την «ταφόπλακα».

Στις 24 Μαρτίου του 1980 ο Όσκαρ Ρομέρο πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια ομιλίας του σε τοπική γιορτή, ενώ τα σενάρια για τον θάνατό του κάνουν λόγο για μέλη κυβερνητικής «μονάδας θανάτου», φυσικά με ...αμερικανική στήριξη.

Ούλοφ Πάλμε

Ο Πάλμε διετέλεσε **Πρωθυπουργός της Σουηδίας από το 1982 έως το 1986**. Έκανε ουκ ολίγους εχθρούς λόγω της καθοριστικής συμβολής του στην απομάκρυνση όλων των πυρηνικών αντιδραστήρων από τη χώρα μετά το πυρηνικό ατύχημα στο νησί ThreeMile των ΗΠΑ, που είχε έντονο αρνητικό αντίκτυπο στη χώρα του.

Πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε **πεζός σε κεντρικό δρόμο της Στοκχόλμης το 1986**, επιστρέφοντας με τη γυναίκα του από ξαφνική βόλτα στο σινεμά -χωρίς σωματοφύλακες- ενώ το κίνητρο και η ταυτότητα του δολοφόνου παραμένει μέχρι και σήμερα μυστήριο.

Το 1988, η γυναίκα του Πάλμε, **Λισμπέτ**, αναγνώρισε ως ένοχο τον **Christer Pettersson**, ο οποίος αθωώθηκε μετά από έφεση στο Εφετείο της Σουηδίας, και απεβίωσε το 2004.

Σύμφωνα με ντοκιμαντέρ της Σουηδικής τηλεόρασης του 2006, συνεργάτες του Pettersson **ομολόγησαν το ρόλο του** στη δολοφονία του Πάλμε, εξηγώντας ότι επρόκειτο περί... λάθους! Ειδικότερα, όπως αναφέρουν, του

είχε ανατεθεί η δολοφονία ενός εμπόρου ναρκωτικών που περπατούσε συχνά τις νύχτες στο συγκεκριμένο δρόμο με... παρόμοιο ντύσιμο.

Πάπας Ιωάννης Παύλος Ι

Ο θάνατος του Πάπα Ιωάννη Παύλου του 1ου, στις 29 Σεπτεμβρίου του 1978, μόλις 33 ημέρες μετά την εκλογή του, παραμένει ένα άλυτο μυστήριο, λόγω της εσπευσμένης ταρίχευσης της σορού, **χωρίς νεκροψία**, αλλά και της παράξενης άρνησης του Βατικανού να ληφθεί αίμα για εργαστηριακό έλεγχο.

Σύμφωνα με έρευνα του Βρετανού δημοσιογράφου **Ντέιβιντ Γιάλοπ**, ο θάνατος του

Ποντίφηκα οφείλεται σε δηλητηρίαση, ενώ κίνητρο για τους «εκκλησιαστικούς κύκλους» που φέρονται να ευθύνονται για τη δολοφονία, αποτελούν οι μεταρρυθμίσεις που ήθελε να περάσει για τη Σύνοδο αλλά και οι έρευνες που είχε διατάξει γύρω από τις οικονομικές δραστηριότητες του Βατικανού.

Πέντε χρόνια μετά, έρευνα κατευθυνόμενη από το Βατικανό, έβγαλε «πόρισμα» ότι ο Πάπας πέθανε από **έμφραγμα του μυοκαρδίου**.

Παλίες: Ναπολέον

Ο Ναπολέον Βοναπάρτης πέθανε το 1821, εξορισμένος στο νησί της Αγίας Ελένης, ενώ η **αυτοψία να κάνει λόγο για καρκίνο του στομάχου**.

Εκατόν πενήντα χρόνια μετά το θάνατό του, η μελέτη των συμπτωμάτων της αρρώστιας του έφερε στην επιφάνεια μια νέα διάσταση, ανατρέποντας τα ιστορικά δεδομένα.

Έρευνα Σουηδών επιστημόνων, με βάση το ημερολόγιο του υπηρέτη του, έδειξε ότι τα συμπτώματα της ασθένειας του Ναπολέοντα (απώλεια τριχοφυίας, πρήξιμο, υπνηλία, εμετοί) αποδίδονται σε **δηλητηρίαση από αρσενικό**- πιο «ιντριγκαδόρικο» αλλά και πιο... ενδιαφέρον τέλος για τον

αξιωματικό του πυροβολικού που διαφέντεψε τις τύχες της Ευρώπης για αρκετά χρόνια.

JFK

Το 1963, δολοφονείται στο Ντάλας του Τέξας ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, **Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι**. Οι αρχές συνέλαβαν ως κατηγορούμενο τον ΛιΧάρβίΟσβαλντ, ο οποίος αρνήθηκε τα πάντα, αλλά δολοφονήθηκε με τη σειρά του από τον ΤζακΡούμπι πριν δικαστεί.

Αν και το FBI και η επιτροπή του Κογκρέσου αποφάνθηκαν ότι δολοφόνος ήταν ο **Όσβαλντ**, η φαινομενικά χωρίς κίνητρο δολοφονία του δημοφιλή προέδρου και κυρίως, η μετέπειτα δολοφονία του Όσβαλντ έχουν αποτελέσει τη βάση για πλήθος θεωριών συνωμοσίας και διαχρονικό θέμα συζήτησης για την παγκόσμια κοινότητα.

Επικρατέστερη –και πιο πολυπαιγμένη- εκδοχή, είναι η κρατική συγκάλυψη των πραγματικών ενόχων της δολοφονίας του JFK. Εκατοντάδες έρευνες έχουν διαπιστώσει σύγχυση στα στοιχεία που ενοχοποίησαν τον Όσβαλντ, ενώ τα σενάρια κάνουν λόγο για **εμπλοκή της CIA**, της αμερικανικής μαφίας, της κυβέρνησης του Ισραήλ, του τότε επικεφαλής του FBI, ΈντγκαρΧούμπερ, της Federal Reserve, τους κουβανούς μετανάστες και άλλους...

Μέγας Αλέξανδρος

Ο Αλέξανδρος πέθανε τον Ιούλιο του 323 π.Χ. στη **Βαβυλώνα**, με τους επιστήμονες να μην έχουν καταφέρει ακόμη να συμφωνήσουν για το εάν πρόκειται για δολοφονία ή ασθένεια.

Αμερικανοί επιστήμονες, μελετώντας επισταμένα από τα ιστορικά κείμενα τη διάρκεια της ασθένειας και τα συμπτώματα που εμφάνισε, έχουν καταλήξει ότι έπασχε από χολολιθίαση που οδήγησε σε **θάνατο από οξεία παγκρεατίτιδα**.

Ωστόσο, πολλούς οπαδούς συγκεντρώνει και η θεωρία της δολοφονίας με δηλητηρίαση από αρσενικό ή στρυχνίνη, παρά το γεγονός ότι η τελευταία δεν ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη εκείνη την περίοδο.

Τα δε σενάρια για το δολοφόνο του **περιλαμβάνουν τη γυναίκα του**, τη Ρωξάννη, τον οίνοχοό του, Ιόλα και τον πατέρα του οίνοχόου, Αντίπατρο, ακόμη και τον ίδιο το δάσκαλό του, Αριστοτέλη.

Μαύρη Ντάλια. Το φρικιαστικό έγκλημα της πανέμορφης κοπέλας, που δεν εξιχνιάστηκε ποτέ.

Ένας φόνος τόσο άγριος, που παραπέμπει σε ταινία του Χόλιγουντ. Είναι η «Μαύρη Ντάλια», η δολοφονία της νεαρής Ελίζαμπεθ Σορτ, που συγκλόνισε τον κόσμο το 1947 και το μυστήριο που δεν εξιχνιάστηκε ποτέ. Στις 15 Ιανουαρίου του 1947, η Μπέτι Μπέρσινγκερ είχε επισκεφτεί το πάρκο Λάιμερτ με την τρίχρονη κόρη της, όταν παρατήρησε λίγο πιο μακριά μια παρατημένη κούκλα. Παραξενεύτηκε που δεν πέταξαν την κούκλα στα σκουπίδια, αλλά στη μέση ενός πάρκου. Πλησίασε να τη δει καλύτερα. Το πτώμα της Ελίζαμπεθ Σορτ, καλυμμένο με μία κουβέρτα. Η εικόνα που αντίκρισε, θα έμενε χαραγμένη στον νου της για την υπόλοιπη ζωή της. Ήταν ένα ανθρώπινο σώμα, κομμένο στα δύο. Τα πόδια και η μέση ήταν το ένα κομμάτι και είχαν τοποθετηθεί περίπου ένα μέτρο κάτω από τον θώρακα και το κεφάλι. Τα εντόσθια είχαν τοποθετηθεί με μεγάλη προσοχή κάτω από τα οπίσθια. Το πτώμα είχε πλυθεί προσεκτικά και το αίμα είχε στραγγίξει. Σε ολόκληρο το σώμα είχαν γίνει βαθιές χαρακίες και σε ορισμένες περιπτώσεις είχαν αφαιρεθεί κομμάτια σάρκας. Ο δολοφόνος είχε σκίσει τις άκρες του στόματος προς τα πάνω, για να σχηματίσουν ένα μακάβριο χαμόγελο κλόουν. Αυτό ήταν το πτώμα της «Μαύρης Ντάλιας», όπως αποκάλεσε ο Τύπος την υπόθεση δολοφονίας της άτυχης Ελίζαμπεθ Σορτ. Η πανέμορφη Μαύρη Ντάλια, που «έκαιγε καρδιές» Η Ελίζαμπεθ Σορτ συνελήφθη, επειδή ήπιε αλκοόλ πριν γίνει 21. Τα αποτυπώματα του πτώματος ανήκαν στην Ελίζαμπεθ Σορτ, μία 22χρονη κοπέλα από τη Μασαχουσέτη. Όταν οι δημοσιογράφοι είδαν τη φωτογραφία της κοπέλας πριν πεθάνει, ήξεραν ότι είχαν πετύχει «λαβράκι». Η Ελίζαμπεθ Σορτ ήταν πανέμορφη. Φωτεινά γαλάζια μάτια, αλαβάστρινη επιδερμίδα και ένα καλλίγραμμο σώμα. Ο στυγερός φόνος, που είχε ήδη κεντρίσει το ενδιαφέρον του κοινού, θα γινόταν λαϊκό ανάγνωσμα, εξαιτίας της ομορφιάς του θύματος. Η αθλιότητα Ένας ρεπόρτερ έφτασε στα άκρα. Πήρε τηλέφωνο τη μητέρα της κοπέλας, τη Φοίβη Σορτ και της είπε ότι η κόρη της είχε κερδίσει έναν διαγωνισμό ομορφιάς. Η μητέρα της ενθουσιάστηκε και μίλησε πολύ ανοιχτά στον ρεπόρτερ, ο οποίος σημείωνε κάθε προσωπική πληροφορία για την Ελίζαμπεθ. Στο τέλος του τηλεφωνήματος, της αποκάλυψε ότι η κόρη της ήταν νεκρή... Η Ελίζαμπεθ Σορτ γεννήθηκε στις 29 Ιουλίου του 1924. Ο πατέρας της, Κλέο, εγκατέλειψε την οικογένεια, όταν η Ελίζαμπεθ ήταν πολύ μικρή. Η Φοίβη συντηρούσε την Ελίζαμπεθ και τη μικρότερη αδελφή της, δουλεύοντας ως λογίστρια. Η νεαρή «Μαύρη Ντάλια» είχε πάθος με τον κινηματογράφο. Ξόδευε τα λιγοστά της χρήματα, για να δει τον Φρεντ Αστέρ να χορεύει με τη Τζίντζερ Ρότζερς και την Βίβιεν Λι, στο «Όσα Παίρνει ο Άνεμος». Όταν έκλεισε τα 19, πήγε στην Καλιφόρνια να βρει τον πατέρα της. Σκόπευε να γίνει σταρ του Χόλιγουντ. Η Ελίζαμπεθ Σορτ. Δεν τα κατάφερε και γύρισε στη μητέρα της. Τον Δεκέμβριο του 1944, η Ελίζαμπεθ

αρραβωνιάστηκε τον ταγματάρχη Ματ Γκόρντον. Ήταν η πρώτη φορά, που η πανέμορφη νεαρή ερωτεύτηκε πραγματικά, παρά τις αμέτρητες κατακτήσεις της. Όμως, ο Γκόρντον πέθανε σε αεροπορικό δυστύχημα, καθώς επέστρεφε στις Η.Π.Α. για να παντρευτούν. Μετά τον θάνατο του αρραβωνιαστικού της, η Ελίζαμπεθ μετακόμισε στο Μαϊάμι, όπου συνέχισε να «ραγίζει» τις καρδιές των αντρών. Ξόδευε τα χρήματά της σε όμορφα φορέματα και βασιζόταν στους πάμπολλους «καβαλιέρους» της, για να πληρώσει για το φαγητό της. Πολλοί δημοσιογράφοι είχαν θεωρήσει δεδομένο, ότι η Ελίζαμπεθ είχε υπάρξει πόρνη πολυτελείας. Κάτι τέτοιο, μάλλον δεν ίσχυε, καθώς δεν τεκμηριώθηκε επαρκώς. Έβγαινε πολλά ραντεβού, με πολλούς επίδοξους μνηστήρες, αλλά δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία ότι το έκανε «επαγγελματικά». Τον Ιούλιο του 1946, μετακόμισε στη Νότια Καλιφόρνια, μαζί με τον αεροπόρο Τζόσεφ Γκόρντον Φλίικινγκ. Έμειναν μαζί για μερικούς μήνες, αλλά χώρισαν κι εκείνος έφυγε από την πολιτεία. Αλληλογραφούσαν όμως τακτικά. Το τελευταίο γράμμα που πήρε ο Φλίικινγκ απ' την Ελίζαμπεθ, είχε ημερομηνία 8 Ιανουαρίου του 1947. Μόλις 7 μέρες πριν βρεθεί το πτώμα της. Τους τελευταίους μήνες πριν τον θάνατό της, η Ελίζαμπεθ έκανε «έξαλλη» ζωή. Είχε παραιτηθεί απ' τη δουλειά της και τριγυρνούσε στους δρόμους όλη μέρα, μέχρι να βρει κάπου να περάσει τη νύχτα. Έβγαινε με διαφορετικούς άντρες κάθε βράδυ, με κανέναν απ' τους οποίους δεν είχε σεξουαλικές σχέσεις. Το σημείο που βρέθηκε το πτώμα της. Ποιος ήταν ο δολοφόνος; Περίπου 50 άνθρωποι ομολόγησαν ότι ήταν ο δράστης. Κανείς από αυτούς δεν κατάφερε να πείσει ότι ήταν ο δολοφόνος. Η Ελίζαμπεθ είχε πεθάνει από αιμορραγία, από τις χαρακιές στο σώμα της. Είχε σημάδια από σχοινιά γύρω απ' τους καρπούς και τους αστραγάλους της. Η Ελίζαμπεθ πριν και μετά τον θάνατό της, με το χαμόγελο του «κλόουν». Όποιος έκοψε το σώμα της στη μέση, ήταν φοβερά επιδέξιος. Η αστυνομία πίστευε ότι είχε εργαστεί ως χειρουργός. Ευτυχώς για την Ελίζαμπεθ, είχε πεθάνει πριν την «εγχείρηση». Η αστυνομία δεν κατάφερε ποτέ να εξιχνιάσει το μυστήριο της δολοφονίας της. Κατηγόρησε τον Τύπο, επειδή έδωσε τόση δημοσιότητα στην υπόθεση, ώστε ήταν αδύνατο να ξεχωρίσει ο πραγματικός ύποπτος απ' τον «τρελαμένο θαυμαστή». Οι εφημερίδες περιέγραφαν την Ελίζαμπεθ Σορτ ως μία «femme fatale», που ντυνόταν με προκλητικά μαύρα ρούχα και τριγυρνούσε στη Λεωφόρο του Χόλιγουντ, φάχνοντας για το επόμενο θύμα που θα έριχνε στα δίχτυα της. Ο κόσμος θεωρούσε ότι «πήγαινε γυρεύοντας», επειδή πίστευε ότι ζούσε μία ανήθικη ζωή. Ο Τύπος είχε δώσει τόση έμφαση στη σεξουαλικότητα της Ελίζαμπεθ, που κυκλοφόρησε μέχρι και μία αντίθετη φήμη. Ότι, δηλαδή, η Ελίζαμπεθ δεν μπορούσε να έχει σεξουαλική επαφή με κανέναν, γιατί τα γεννητικά της όργανα ήταν ατροφικά. Ίσως, με αυτό τον τρόπο εξηγούσαν και τον ισχυρισμό, ότι ενώ έβγαινε με αμέτρητους άντρες, δεν είχε με κανέναν σεξουαλική σχέση. Εννιά μέρες μετά τον θάνατό της, κάποιος έστειλε ένα πακέτο στην αστυνομία, με τα περιεχόμενα της τσάντας της Ελίζαμπεθ: φωτογραφίες, πιστοποιητικό γέννησης, τη νεκρολογία του Ματ Γκόρντον και ένα μπλοκάκι με τις διευθύνσεις 75 ανδρών. Όποιος το έστειλε, είχε καθαρίσει το δέμα από αποτυπώματα. Κανείς απ' τους 75 άνδρες δεν θεωρήθηκε ύποπτος. Ο δολοφόνος δε βρέθηκε ποτέ. Όποιος κι αν ήταν, τώρα είναι μάλλον νεκρός ή πολύ ηλικιωμένος. Είναι απίθανο να αποδοθεί

ποτέ δικαιοσύνη. Η ιστορία της Μαύρης Ντάλιας και τα πιθανά σενάρια για τη δολοφονία της, έχουν εμπνεύσει αμέτρητα βιβλία και ταινίες. Η πανέμορφη Ελίζαμπεθ Σορτ κατάφερε να πραγματοποιήσει το παιδικό της όνειρο. «Πρωταγωνίστησε» σε ταινίες του Χόλιγουντ και έγινε διάσημη....

Serial Killers

Ορισμός: Η δολοφονία ως πράξη ορίζεται ως ένας προμελετημένος ος με δόλιο τρόπο. Αναφερόμενοι, λοιπόν, στους κατά συρροή δολοφόνους εννοούμε άτομα που αφαιρούν πολλές ανθρώπινες ζωές χωρίς κάποιο κίνητρο, πέραν ίσως της προσωπικής τους ευχαρίστησης. Με αυτόν τον τρόπο εξαιρούνται άτομα που σκότωσαν μεν πολλούς συνανθρώπους τους, αλλά το έκαναν είτε λόγω ανάγκης επιβίωσης είτε για αυτοάμυνα είτε για πολεμικούς σκοπούς. Ένας κατά συρροή δολοφόνος όταν σκοτώνει τα θύματά του επιδιώκει να καλύψει ορισμένες βαθιές ψυχολογικές ανάγκες καθώς τα κίνητρά του συνήθως δεν είναι οικονομικά ή επιβίωσης.

❖ Τι συμβαίνει όμως πραγματικά στο μυαλό ενός κατά συρροή δολοφόνου;

Αρχικά πρέπει να αναφέρουμε ότι κυριαρχεί η άποψη ότι αυτά τα άτομα είναι είτε ψυχοπαθή είτε σχιζοφρενή πάντως σίγουρα εκτός πραγματικότητα, το οποίο εν μέρει ισχύει ωστόσο δεν είναι απόλυτο. Γι' αυτό άλλωστε στις περισσότερες περιπτώσεις τα άτομα αυτά καταδικάζονται με τις σκληρότερες ποινές, καθώς το δικαστήριο δεν

κάνει δεκτό το αίτημα της διαταραγμένης ψυχικής υγείας. Για την ακρίβεια, οι περισσότεροι από αυτούς τους δολοφόνους έχουν αντίληψη της ηθικής και των κανόνων της. Αυτό όμως δεν τους εμποδίζει να πράξουν τον φόνο, αφού τα ψυχολογικά οφέλη που αποκομίζουν από τη δολοφονία τους ικανοποιούν σε πολύ μεγάλο βαθμό. Σίγουρα όμως οι περισσότεροι κατά συρροή δολοφόνοι παρουσιάζουν έντονα σημάδια **ενεργούς ψυχοπαθολογίας σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Οι δράστες μάλιστα τείνουν να επιλέγουν όσο το δυνατόν πιο αδύναμα θύματα ώστε να αυξήσουν τις πιθανότητες επιτυχίας και να μειώσουν τις πιθανότητες αντίστασης και επιβίωσης του θύματος. Έτσι, τα πιο πολλά θύματα είναι γυναίκες και μικρά παιδιά, ενώ οι πιο πολλοί θύτες είναι άνδρες, συνήθως νεαρής ηλικίας 20-30 ετών.**

Ορισμένοι μελετητές και εγκληματολόγοι διαχωρίζουν τους κατά συρροή δολοφόνους σε δύο κατηγορίες: τους **ψυχωσικούς** και τους **ψυχοπαθείς**. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν τα άτομα που **δεν έχουν ηθική συνείδηση** λόγω ενεργούς ψυχοπαθολογίας, η οποία μπορεί να διαγνωσθεί έπειτα από ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη. Αυτά τα άτομα είναι αποκομμένα από την πραγματικότητα, έχουν παραισθήσεις και βασίζονται τις πράξεις τους σε φωνές ή σημάδια τα οποία τα “διατάζουν” να πράξουν αντιστοίχως. Αυτές οι φωνές μπορεί να έχουν τη μορφή δαιμόνων, πνευμάτων, του θεού ή ακόμα και ως μία άγνωστη φωνή μέσα στον εγκέφαλό τους η οποία ελέγχει και το σώμα τους τη στιγμή της δολοφονίας. Οι ψυχωσικοί δολοφόνοι, εάν και όταν μπορέσουν να μειώσουν τα ψυχωσικά τους συμπτώματα και να έρθουν σε επαφή με την πραγματικότητα, συχνά **νιώθουν τύψεις** για ότι έχουν κάνει, θεωρώντας όμως πως ήταν αδύνατο να το σταματήσουν. Λόγω ακριβώς της ύπαρξης ενεργούς ψυχοπαθολογίας κατά τη διάρκεια διάπραξης των δολοφονιών, η οποία δεν επέτρεπε την σωστή ηθική κρίση, τα δικαστήρια σε αυτές τις περιπτώσεις μπορούν να δεχτούν κάποια ελαφρυντικά.

Ωστόσο δεν θα πρέπει να συγχέουμε απόλυτα τα ψυχωσικά συμπτώματα με τους κατά συρροή δολοφόνους, άλλωστε οι ψυχωσικοί είναι σε αριθμό λιγότεροι από τους μη ψυχωσικούς δολοφόνους. Οι μη ψυχωσικοί βέβαια δεν σημαίνει ότι είναι απολύτως υγιείς ψυχικά αλλά ανήκουν

στους **ψυχοπαθείς** δολοφόνους. Αυτοί οι δολοφόνοι **δεν παρουσιάζουν ψευδαισθήσεις ή παραισθήσεις**, έχουν απόλυτη γνώση των ηθικών κανόνων χωρίς όμως να τους ενδιαφέρει εάν αυτό που κάνουν είναι σωστό ή λάθος. Τους αρκεί η προσωπική τους ευχαρίστηση από τη δολοφονία και την επίδειξη εξουσίας. Αυτά τα άτομα δεν έχουν ισχυρή ηθική συνείδηση και γι' αυτό το λόγο δεν έχουν ενοχές για τις πράξεις τους. Βλέπουν **τα θύματά τους ως τρόπαια μιας πράξης** για την οποία είναι περήφανοι. Γι' αυτό άλλωστε πολλές φορές οι δολοφόνοι κρατούν "αναμνηστικά" αντικείμενα από τα θύματά τους (π.χ. προσωπικά αντικείμενα, ακρωτηριασμένα σωματικά μέλη, ζωτικά όργανα κτλ). Σαν άνθρωποι οι ψυχοπαθείς δολοφόνοι παρουσιάζουν ψυχρά και επίπεδα συναισθήματα, είναι αρκετά απομονωμένοι από τους γύρω τους.

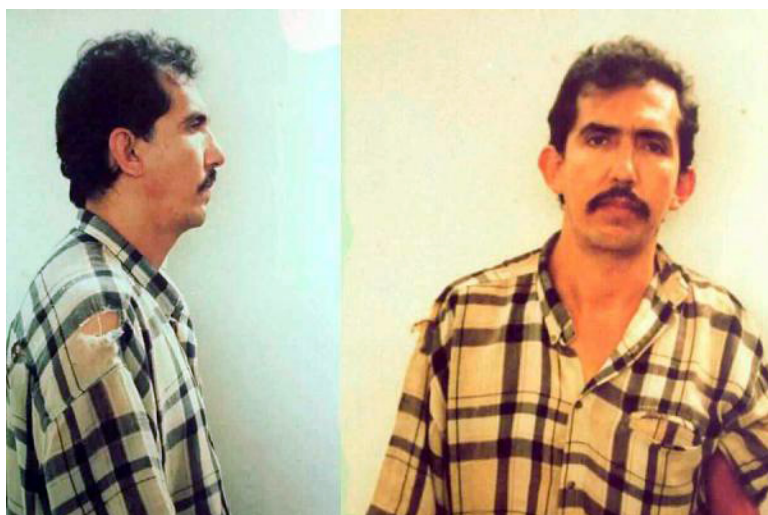
Ένας κατά συρροή δολοφόνος έχει σκοτώσει **τρία ή και περισσότερα άτομα**, όχι όμως την ίδια στιγμή αλλά μεταξύ των φόνων **μεσολαβούσαν διαστήματα "ύφεσης"**. Τα συνήθη κίνητρα που επικαλούνται οι ίδιοι για το φόνο είναι α)τα χρήματα β)το αίσθημα υπεροχής/εξουσίας γ)το κοινό καλό. Ο δολοφόνος επιδιώκει η σκηνή της ανθρωποκτονίας να έχει ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο, το οποίο ενέχει έντονα το στοιχείο της φαντασίας ή της φαντασίωσης του. Το θύμα του πρέπει να είναι ένας ιδιαίτερος χαρακτήρας. Έτσι λοιπόν, μελετώντας και κατανοώντας το έγκλημα και τον τρόπο που εκτελέστηκε αυτό, είναι σαν να εισβάλουμε στη σκέψη του εκτελεστή. Ο δολοφόνος αποχωρεί αμέσως από τον τόπο του εγκλήματος, αλλά στην πραγματικότητα μέρος της προσωπικότητας του βρίσκεται εκεί. **Η πράξη μαρτυρά την προσωπικότητα του.** Ένα από τα μυστικά του εγκλήματος είναι το κίνητρο του δολοφόνου. Συχνά η απάντηση σε αυτό το ερώτημα, «δείχνει» τον βασικό ύποπτο της υπόθεσης. Για παράδειγμα, όταν το θύμα δολοφονείται από την πλάτη, συνήθως το κίνητρο είναι η εκδίκηση. Συνεπώς, θύτης και θύμα δεν ήταν άγνωστοι αλλά είχαν κάποια συναλλαγή. Όταν ο θύτης σκεπάζει το θύμα με μία κουβέρτα, αυτό δηλώνει κάποια στοιχεία ενοχής.

Κάτι τι οποίο δεν γνωρίζαμε είναι ότι η Dr. HelenMorrison μελέτησε 135 περιπτώσεις κατά συρροή δολοφόνων και διαπίστωσε ότι

παρουσίαζαν **μεγάλες ομοιότητες μεταξύ τους** και εμφάνιζαν **μία ανωμαλία ενός χρωμοσώματος** κάτι το οποίο πυροδοτούσε την εξέλιξή τους. Αυτή η ανωμαλία του χρωμοσώματος ξεκινάει στην εφηβεία γι' αυτό και οι περισσότεροι (άνδρες) serialkillers εκδηλώνουν δολοφονικές τάσεις κατά την εφηβική ηλικία.

Πρόσφατοι:

Luis Alfredo Garavito - «Το Τέρας»

Ο κολομβιανός serialkiller έδρασε από το 1990-1999, βάζοντας στο στόχαστρό του νεαρούς χωρικούς και παιδιά του δρόμου. Το «τέρας» δελιάζε τα θύματά του παρασύροντάς τα στην εξοχή, όπου τα βίαζε και τα βασάνιζε και κατόπιν έκοβε τους λαιμούς τους, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που στο τέλος διαμέλιζε τα πτώματα.

Η λεία του ανήλθε σε 140 επιβεβαιωμένα θύματα, ο συνολικός αριθμός εκτιμάται ωστόσο στους 400 ανθρώπους. Ο Garavito θα καταδικαστεί αρχικά σε 30 χρόνια φυλάκισης, την ανώτατη ποινή που προβλέπει το κολομβιανό ποινικό σύστημα, η ποινή του ωστόσο θα μειωνόταν στα 22 χρόνια, επειδή συνεργάστηκε με τις Αρχές. Σε τηλεοπτική του συνέντευξη το 2006, ο Garavito ισχυρίστηκε ότι μετά την αποφυλάκισή του θα ακολουθήσει πολιτική καριέρα, για να βοηθήσει ενεργά τα κακοποιημένα παιδιά. Χωρίς λόγια...

SerhiyTkach - «Ο Μανιακός του Pologovsky»

Από το 1984-2005, ο ουκρανός αστυνομικός στραγγάλιζε νεαρά κορίτσια ηλικίας 8-18 χρονών και κατόπιν ασελγούσε στα πτώματά τους. Τα επιβεβαιωμένα θύματά του ανέρχονται σε 36, οι υποψίες ωστόσο μιλούν για περισσότερα από 130 κορίτσια. Ο Tkach εκτίει ισόβια κάθειρξη για τα αποτρόπαια αδικήματά του...

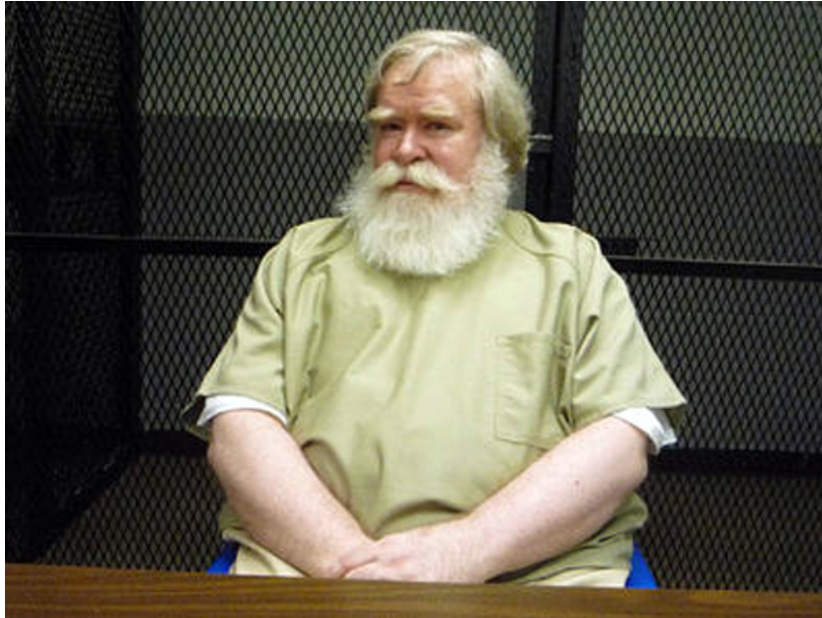
PedroRodriguesFilho

Ο σχιζοφρενής δολοφόνος με το κουζινομάχαιρο έδρασε στη Βραζιλία από το 1967-2003. Τα πρώτα δύο θύματά του θα τα ξεπαστρέψει σε ηλικία μόλις 14 ετών, ενώ στα 18 του θα σκοτώσει τον πατέρα του με το κουζινομάχαιρο και θα φάει μέρος της καρδιάς του. Στις δεκαετίες της παρανοϊκής εγκληματικής του δράσης θα στερήσει τη ζωή σε 75 ανθρώπους, με τον συνολικό αριθμό να

εκτιμάται βέβαια σε περισσότερους από 100. Σήμερα εκτίει ποινή φυλάκισης 30 ετών, τη μεγαλύτερη που προβλέπει το ποινικό σύστημα της Βραζιλίας...

Richard Cottingham

Ένας από τους πλέον φρικιαστικούς serialkillers της Ιστορίας, ο Cottingham τα «είχε» με τις ιερόδουλες της Νέας Υόρκης. Από το 1967-1980, ο δολοφόνος θα σκοτώσει μια σειρά από εκδιδόμενες γυναίκες, θα τους κόψει τα κεφάλια, τα χέρια και τα πόδια (και κάποιες φορές ακόμα και τα στήθη τους), αφήνοντας πίσω του ακέφαλους και χωρίς άκρα κορμούς. Χειριστής υπολογιστή σε ασφαλιστική εταιρία, ο Cottingham περιέφερε τα εγκληματικά του σύνεργα παντού, μέσα στον χαρτοφύλακά του: χειροπέδες, μαχαίρια, φίμωτρο, ακόμα και ψεύτικο όπλο. Ο επίσημος αριθμός των θυμάτων του φτάνει στις 6, ο Cottingham ωστόσο στέρησε τη ζωή σε περίπου 85-100 ιερόδουλες της Νέας Υόρκης. Για την εγκληματική του δράση εκτίει σήμερα ισόβια κάθειρξη...

Gary Ridgway

Ο σεξομανής serial killer δεν χόρταινε το σεξ, όπως επιβεβαιώνουν οι τρεις πρώην σύζυγοί του και οι μπόλικες ερωμένες του. Γι' αυτό και αρεσκόταν στον αγοραίο έρωτα, δεν έμενε ωστόσο μόνο εκεί. Από το 1982-2000, ο Ridgway θα στραγγαλίσει πόρνες της Ουάσιγκτον, με τα πέντε πρώτα θύματά του να τα πετά στον Πράσινο Ποταμό. Ο δολοφόνος θα παραδεχτεί αργότερα ότι έκανε σεξ με τα πτώματα των ιερόδουλων, ενώ θα ομολογήσει τη δολοφονία 72 γυναικών, με τον αριθμό να εκτιμάται όμως σε περισσότερες από 90. Πλέον εκτίει ισόβια κάθειρξη...

Παλαιότερων εποχών:

PedroAlonsoLopez - «Το Τέρας των Άνδεων»

Από το 1969 έως το 1980, ο Lopez έσπειρε τον όλεθρο και τον τρόμο στην Κολομβία, τον Ισημερινό και το Περού, βιάζοντας και στραγγαλίζοντας νεαρά κορίτσια. Τα επιβεβαιωμένα θύματά του ανέρχονται σε 110, οι εκτιμήσεις ωστόσο κάνουν λόγο ακόμα και για 350 κορίτσια. Το «Τέρας των Άνδεων» θα συλληφθεί στον Ισημερινό και θα καταδικαστεί σε 16 χρόνια κάθειρξης (την ανώτατη ποινή της χώρας), με το 1998 να τον βρίσκει εκτός φυλακής. Οι κολομβιανές Αρχές θα εκδώσουν κατόπιν ένταλμα σύλληψής του το 2002 για μια νέα υπόθεση δολοφονίας, ο Lopez θα γίνει ωστόσο άφαντος. Τα ίχνη του αγνοούνται μέχρι και σήμερα...

DanielCamargoBarbosa

Ο κατά συρροή δολοφόνος της Κολομβίας και του Ισημερινού έδρασε από το 1974-1989, απαγάγοντας, βιάζοντας, δολοφονώντας και διαμελίζοντας τα πτώματα νεαρών παρθένων κοριτσιών. Προτιμούσε τις παρθένες «γιατί έκλαιγαν», όπως θα δηλώσει αποστομωτικά. Ο Barbosa θα ομολογήσει τον φόνο 72 κοριτσιών, η αστυνομία κάνει ωστόσο λόγο για τουλάχιστον 150 θύματα. Ο serialkiller θα καταδικαστεί σε 16 χρόνια κάθειρξης (την ανώτατη ποινή στον Ισημερινό), δεν θα βγει ωστόσο ποτέ από τη φυλακή, καθώς θα δολοφονηθεί από συγγενή ενός από τα θύματά του...

BillyGohl

Ως αξιωματούχος της Ένωσης, ο BillyGohl καλωσόριζε τους ναύτες που έπιαναν λιμάνι στο Aberdeen της Ουάσιγκτον από το 1902-1910 με δώρα και χρήματα. Κατόπιν πυροβολούσε τα θύματά του στο κεφάλι μέσα στο κτίριο του σωματείου και ξεφορτωνόταν τις σορούς τους στο ποτάμι της πόλης. Ο Gohl θα παραδεχτεί δύο δολοφονίες, οι εκτιμήσεις ωστόσο κάνουν λόγο για 140 αδικοχαμένους ναύτες. Ο παρανοϊκός δολοφόνος θα πεθάνει το 1927 σε άσυλο για ψυχοπαθείς εγκληματίες...

DaryaNikolayevnaSaltykova

Η μοσχοβίτισσα κυρία της καλής κοινωνίας θα παντρευτεί τον πλούσιο ευγενή Saltykon, τον οποίο θα χωρίσει σε ηλικία 26 ετών, όταν και θα ξεκινήσει τη σειρά των φόνων. Από το 1756-1762, η Saltykova θα σκοτώσει βασανίζοντας υπηρέτες και δουλοπάροικους του κτήματός της, την ίδια ώρα που θα καταδικαστεί για 38 δολοφονίες, με τον πιθανό αριθμό των θυμάτων της να υπολογίζεται σε 138. Η Saltykova θα πεθάνει το 1801, έγκλειστη στο υπόγειο της μονής Ivanovsky..

AlbertFish - «Ο Βρικόλακας του Μπρούκλιν», «Ο Μπαμπούλας», «Ο Λυκάνθρωπος»

Ο Fish προερχόταν από οικογένεια με ιστορικό ψυχικών νοσημάτων. Το φρικιαστικότερο χαρακτηριστικό των φόνων του ήταν ο κανιβαλισμός των θυμάτων του, με τον «Βρικόλακα» να στέλνει κατόπιν επιστολές στις οικογένειες των θυμάτων περιγράφοντας με λεπτομέρειες πώς κατακρεούργησε και μαγείρεψε τα παιδιά τους. Ο κατά συρροήν δολοφόνος στα εντελώς άρρωστά του δηλαδή. Ο τρόμος που έσπειρε στη Νέα Υόρκη από το 1924-1932 ήταν ανείπωτος, με τον ψυχασθενή φονιά να παραδέχεται 4 μόνο δολοφονίες, η αποτρόπαιη πρακτική του ωστόσο θα τον «κάρφωνε» για τουλάχιστον 100 ακόμα. Ο Fish θα εκτελεστεί στην ηλεκτρική καρέκλα το 1936...

Ο AlbertFish έγραψε στους γονείς της 10χρονης GraceBudd: «την έπνιξα μέχρι θανάτου και κατόπιν την έκοψα σε μικρά κομμάτια, για να μπορώ να μεταφέρω το κρέας μου στα υπόλοιπα δωμάτια. Τη μαγείρεψα και την έφαγα. Πόσο γλυκός και τρυφερός ήταν ο μικρός της πισινός καθώς ψηνόταν στον φούρνο! Μου πήρε 9 μέρες να φάω όλο της το σώμα. Δεν έκανα σεξ μαζί της, παρά το γεγονός ότι το ήθελα. Πέθανε παρθένα»...

Ζόντιακ

Ο πρώτος φόνος 20 Δεκεμβρίου 1968. Ένα αυτοκίνητο πάρκαραε στο σκοτεινό δασάκι της πόλης Βαλέχο στην Καλιφόρνια. Επιβάτες ήταν ένα έφηβο ζευγάρι, ο 17χρονος ΝτέιβιντΦάραντεϊ και η 16χρονη ΜπέτιλουΤζένσεν. Ήταν 11 το βράδυ και η συνάντηση των εφήβων είχε εμφανώς ρομαντικό χαρακτήρα. Ξαφνικά, οι προβολείς ενός άλλου αυτοκινήτου εμφανίστηκαν μες στο σκοτάδι. Οι έφηβοι παρακολουθούσαν, καθώς ένας άγνωστος άντρας τους πλησίασε. Πριν προλάβουν να αμυνθούν, ο άντρας πυροβόλησε τον ΝτέιβιντΦάραντεϊ. Η Μπέτιλου άνοιξε την πόρτα και άρχισε να τρέχει προς τον δρόμο, αλλά έπεσε νεκρή μετά από λίγα μέτρα, με πέντε σφαίρες στην πλάτη. Όταν έφτασε η αστυνομία στο σημείο, ο Φάραντεϊ ήταν ακόμα ζωντανός. Ξεψύχησε στη διαδρομή προς το νοσοκομείο. Ο δεύτερος φόνος 4 Ιουλίου 1969. Άλλο ένα νεαρό ζευγάρι απολάμβανε μία ρομαντική βραδιά σε σκοτεινό δασάκι της πόλης Βαλέχο. Αστυνομικό σκίτσο του Ζόντιακ Ο 19χρονος ΜάικΜαγκκιού και η 22χρονη ΝταρλίνΦέριν παρατήρησαν ότι ένα άγνωστο αυτοκίνητο είχε σταματήσει στην είσοδο του δάσους με ανοιχτούς τους προβολείς. Μετά από λίγα λεπτά, το αυτοκίνητο αποχώρησε και η Νταρλίν πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης. Σχεδόν αμέσως, άκουσαν το αυτοκίνητο να φρενάρει. Ο οδηγός έκανε αναστροφή και επέστρεψε στο πάρκο. Στάθμευσε, ο οδηγός κατέβηκε και προχώρησε προς το νεαρό ζευγάρι. Στα χέρια του κρατούσε μία καραμπίνα, στην οποία είχε δέσει ένα φακό για να βλέπει στο σκοτάδι. Πυροβόλησε πρώτα τον Μαγκκιού και μετά στράφηκε προς την Νταρλίν. Ύστερα γύρισε να φύγει, άλλα αντιλήφθηκε ότι ο Μαγκκιού ήταν ζωντανός και επέστρεψε για να τον αποτελειώσει. Πυροβόλησε πολλές φορές, μέχρι που σιγουρεύτηκε ότι τα θύματα του ήταν νεκρά και τελικά αποχώρησε. Λιγότερο από 60 λεπτά είχαν περάσει, όταν ένα ανώνυμο τηλεφώνημα ειδοποίησε την αστυνομία για τη δολοφονία. Ο άντρας στο τηλέφωνο παραδέχτηκε ότι σκότωσε όχι μόνο τους Μαγκκιού και Νταρλίν, αλλά και το ζευγάρι της 20ης Δεκεμβρίου. Αποχαιρέτησε τους αστυνομικούς λέγοντας κοροϊδευτικά: «Αντίο»! Οι αστυνομικοί εντόπισαν τον τηλεφωνικό θάλαμο απ' όπου έγινε το τηλεφώνημα. Απείχε μόλις μερικά τετράγωνα απ' το αστυνομικό τμήμα του Βαλέχο. Δεν βρέθηκαν δαχτυλικά αποτυπώματα ούτε κάποιο άλλο στοιχείο. Η ΝταρλίνΦέριν έγινε το τρίτο θύμα του άγνωστου δολοφόνου, αλλά ο 19χρονος Μαγκκιού κατάφερε να επιβιώσει. Περιέγραψε τον δράστη ως «λευκό, νέο, γεροδεμένο, με ύψος περίπου 1,78 μέτρα και ξανθά σγουρά μαλλιά». Το πρώτο γράμμα Την 31η Ιουλίου του 1969, τρία ίδια γράμματα έφτασαν στα γραφεία των εφημερίδων «SanFransiscoChronicle», «SanFransiscoExaminer» και «VallejoTimes - Herald». Είχαν δύο γραμματόσημα, δεν υπήρχε όνομα αποστολέα και έγραφαν ότι έπρεπε να παραδοθούν άμεσα στον αρχισυντάκτη. Ο αποστολέας ήταν ο ίδιος ο δράστης. Αποκαλούσε τον εαυτό του «Ζόντιακ» και συνόδευε το όνομα με το σύμβολο ενός σταυρού στη μέση ενός κύκλου. Αποκάλυπτε πληροφορίες σχετικά με τις δολοφονίες που δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζει κανείς εκτός απ' τον δολοφόνο και απαιτούσε να δημοσιευτούν τα γράμματα στις εφημερίδες, αλλιώς θα σκότωνε κι άλλους ανθρώπους το

σαββατοκύριακο. Δημοσιεύτηκε και ένα κωδικοποιημένο μήνυμα που περιείχαν τα γράμματα, το οποίο οι αρχές παρέδωσαν σε ειδικούς για να αποκωδικοποιήσουν. Λίγες μέρες αργότερα, ο Ζόντιακ έστειλε και νέο γράμμα στις εφημερίδες, που ρωτούσε αν είχαν καταφέρει να λύσουν το γρίφο. Τελικά, στις 8 Αυγούστου ένα ζευγάρι καθηγητών λυκείου έδωσαν την απάντηση. Ο δράστης δεν αποκάλυπτε το όνομά του, αλλά εξηγούσε τους λόγους που τον ώθησαν στον φόνο. Ο λυμένος κώδικας του Ζόντιακ «Μου αρέσει να σκοτώνω ανθρώπους γιατί έχει πολύ πλάκα. Πιο πλάκα από το να σκοτώνεις άγρια ζώα στο δάσος γιατί ο άνθρωπος είναι το πιο επικίνδυνο ζώο από όλα για να το σκοτώσεις. Κάτι μου προκαλεί την πιο διεγερτική εμπειρία. Είναι καλύτερο κι από το να πηγαίνω με γυναίκα. Το καλύτερο είναι ότι όταν πεθάνω θα ξαναγεννηθώ στον παράδεισο και αυτοί που σκότωσα θα γίνουν δούλοι μου. Δεν θα σας δώσω το όνομά μου γιατί θα προσπαθήσετε να καθυστερήσετε τη συλλογή μου από δούλους.»...

Ο τρίτος φόνος Ο Ζόντιακ όπως εμφανίστηκε στους ΜπράιανΧάρτνελ και ΣεσίλιαΣέπαρντ 27 Σεπτεμβρίου 1969. Ένα νεαρό ζευγάρι αγνάντευε το ηλιοβασίλεμα στη λίμνη Μπεριέσα, στη περιοχή Νάπα της Καλιφόρνια. Η 22χρονη ΣεσίλιαΣέπαρντ παρατήρησε έναν μαυροντυμένο άντρα να τους πλησιάζει και ενημέρωσε τον σύντροφό της, τον 20χρονο ΜπράιανΧάρτνελ. Ο άντρας φορούσε μαύρη κουκούλα και μάσκα, σαν δήμιος του μεσαίωνα. Όλα του τα ρούχα ήταν μαύρα, ενώ στη μπλούζα του ήταν ζωγραφισμένο το σύμβολο του Ζόντιακ. Στα χέρια του κρατούσε δύο κομμάτια σχοινί και ένα μαχαίρι. Ο Χάρτνελ ήταν συνεργάσιμος και προσπάθησε να του μιλήσει, αλλά ο δράστης δεν του έδωσε σημασία. Τους έδεσε χειροπόδαρα και άρχισε να μαχαιρώνει με μανία τον Χάρτνελ. Μετά συνέχισε με την Σέπαρντ. Πριν φύγει, έγραψε στην πόρτα του αυτοκινήτου τους: «Βαλέχο 12-20-68 7-4-69 ΣΕΠΤ 27-69, 6.30 με μαχαίρι» Ακριβώς μία ώρα αργότερα, τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα. «Θέλω να αναφέρω ένα φόνο... όχι, ένα διπλό φόνο», ακούστηκε η φωνή απ' το ακουστικό. Για ακόμη μία φορά, η κλήση γινόταν από έναν τηλεφωνικό θάλαμο μόνο πέντε τετράγωνα απ' το τμήμα. Για ακόμη μία φορά, η κοπέλα πέθανε, αλλά ο άντρας κατάφερε να επιβιώσει. Δυστυχώς, δεν είδε ποτέ το πρόσωπο του δράστη. Ο τέταρτος φόνος 11 Οκτωβρίου 1969. Μετά από μια 10λεπτη διαδρομή, ο επιβάτης ενός ταξί πυροβόλησε στο κεφάλι τον 29χρονο οδηγό ΠολΣταίν. Μία έφηβη που έμενε στο σπίτι απέναντι απ' όπου είχε σταθμεύσει το ταξί, άκουσε τον πυροβολισμό και παρακολούθησε, καθώς ένας μαυροντυμένος άντρας βγήκε από το αυτοκίνητο και άρχισε να το καθαρίζει με ένα πανί. Ύστερα αποχώρησε ήρεμος απ' τη σκηνή, πριν προλάβει να φτάσει η αστυνομία. Η πρώτη περιγραφή του δράστη που κυκλοφόρησε έκανε λόγο για αφροαμερικάνο. Έτσι όταν ένας απ' τους αστυνομικούς που έκανε περιπολία είδε ένα λευκό άντρα να απομακρύνεται απ' το σημείο της δολοφονίας, υπέθεσε ότι δεν ήταν ο δράστης. Μερικά λεπτά αργότερα, η περιγραφή άλλαξε. Τελικά έψαχναν έναν λευκό άντρα, με ύψος περίπου στο 1,78, γεροδεμένο, με κοντά μαλλιά. Όσοι δολοφονήθηκαν απ' τον Ζόντιακ Όταν ερεύνησαν το ταξί, βρήκαν μισό δαχτυλικό αποτύπωμα που πιστεύεται ότι ανήκε στον δράστη. Δύο μέρες αργότερα, τα γραφεία της εφημερίδας «SanFranciscoChronicle» έλαβαν το τρίτο γράμμα του δολοφόνου. Απέδειξε

την ταυτότητά του τοποθετώντας στο φάκελο ένα κομμάτι από το ματωμένο πουκάμισο του θύματος. Απειλήσε ότι αν δεν δημοσιευόταν το γράμμα στις εφημερίδες, θα έκανε επιθέσεις σε σχολικά λεωφορεία και θα σκότωνε ένα ένα τα παιδιά που αποβιβάζονταν. Τα γράμματα του Ζόντιακ Ο Ζόντιακ έστειλε συνολικά 20 γράμματα. Σε ορισμένα αποκάλυπτε δολοφονίες που είχε διαπράξει, σε κάποια απειλούσε ότι θα σπείρει τον πανικό και σε μερικά απλώς ενημέρωνε τους παραλήπτες για τα γούστα και την καθημερινότητά του. Σχεδόν όλα ξεκινούσαν με τη φράση: «Σας μιλάει ο Ζόντιακ», που είχε γίνει σήμα κατατεθέν του δολοφόνου. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ο Ζόντιακ σκότωσε 37 ανθρώπους, αλλά δεν έχει αποδειχθεί κανένας φόνος περά από τα ζευγάρια και τον οδηγό του ταξί. Ο Ζόντιακ ανέφερε φόνους, οι δράστες των οποίων είχαν ήδη συλληφθεί ή έδινε πληροφορίες που είχαν αναφερθεί στις εφημερίδες και θα μπορούσε να γνωρίζει ο καθένας. Η αστυνομία κατέληξε ότι παραδεχόταν φόνους που δεν είχε διαπράξει για να κεντρίσει το ενδιαφέρον του κόσμου. Γράμμα του Ζόντιακ που αναφέρει την απαγωγή της Κάθλιν Τζονς λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα του 1969, έστειλε γράμμα στον διάσημο δικηγόρο Μέλβιν Μπέλι, ζητώντας βοήθεια για να μην σκοτώσει ξανά. Η επικοινωνία δεν είχε κάποιο αποτέλεσμα. Στις 28 Απριλίου του 1970, ζήτησε απ' τον κόσμο να φορέσει κονκάρδες με το σύμβολο του Ζόντιακ όπως έκαναν με το σύμβολο της ειρήνης ή της μαύρης δύναμης. Στις 26 Ιουνίου, παραπονέθηκε ότι ο κόσμος δεν φορούσε τις κονκάρδες και για να τους τιμωρήσει, σκότωσε έναν άντρα που καθόταν σε ένα παγκάκι. Η αστυνομία δεν συνέδεσε τον φόνο με τον Ζόντιακ. Στις 29 Ιανουαρίου του 1974, σε ένα απ' τα τελευταία γράμματά του, ο Ζόντιακ ανέφερε ότι είδε την ταινία «Ο Εξορκιστής» και θεωρούσε ότι ήταν η καλύτερη σατιρική κωμωδία που είχε δει στη ζωή του. Υπέγραψε το γράμμα ως εξής: «Εγώ: 37 Αστυνομία Σαν Φρανσίσκο: 0» Αναφερόταν στα θύματά του, πολλά απ' τα οποία δεν έχουν αποδοθεί σε δράση του Ζόντιακ. Τα δύο τελευταία γράμματα που έστειλε ο Ζόντιακ είχαν ημερομηνία 8 Ιουλίου 1974 και το επόμενο, 24 Απριλίου 1978. Δεν έχει εξηγηθεί το τετραετές κενό στην αλληλογραφία. Ο βασικός ύποπτος: Άρθουρ Λι Άλεν Ο βασικός ύποπτος για πολλά χρόνια ήταν ο χημικός Άρθουρ Λι Άλεν, ο οποίος είχε το ίδιο ύψος με τον δράστη, φορούσε το ίδιο νούμερο παπούτσια και το ίδιο ίδιο νούμερο γάντια. Το ρολόι του ήταν μάρκας «Ζόντιακ», της μάρκας που είχε για σύμβολο τον κύκλο με τον σταυρό. Αγαπημένο του βιβλίο ήταν το «Το Πιο επικίνδυνο Παιχνίδι», στο οποίο ένας στρατηγός ονόματι Ζάροφ κυνηγάει ανθρώπους αντί για άγρια ζώα. Άρθουρ Λι Άλεν Στις 27 Σεπτεμβρίου του 1969, την ημέρα που δολοφονήθηκε το ζευγάρι στη λίμνη Μπεριέσα, ο Άλεν είχε πει σε συγγενείς ότι θα βρισκόταν εκεί για καταδύσεις. Όταν επέστρεψε στο σπίτι, τα ρούχα του ήταν ματωμένα κι ένα μαχαίρι βρισκόταν στη θέση του συνοδηγού. Είπε στην αστυνομία ότι τελικά πήγε σε μια άλλη λίμνη, όπου συνάντησε φίλους, τους βοήθησε να σφάξουν κάτι κοτόπουλα που είχαν μαζί τους και από εκεί προήλθαν τα αίματα. Οι αρχές φάνηκαν να ικανοποιούνται με την ιστορία και δεν τον ενόχλησαν ξανά μέχρι το 1971, όταν ένας άντρας ονόματι Ντον Τσένι πληροφόρησε την αστυνομία ότι γνώριζε τον Άρθουρ Λι Άλεν. Τους ενημέρωσε ότι είχαν διακόψει κάθε επαφή τον Δεκέμβριο του 1969, ύστερα από μία πολύ σοκαριστική συζήτηση. Σύμφωνα με τον Τσένι, ο Άλεν δήλωσε πως σε ένα υποθετικό σενάριο όπου

σκότωνε ανθρώπους, θα επέλεγε ζευγάρια σε σκοτεινά σημεία, θα χρησιμοποιούσε το όνομα Ζόντιακ και θα έστελνε κοροϊδευτικά γράμματα στην αστυνομία. Περιέγραψε μάλιστα τον τρόπο που θα έδενε έναν φακό στην καρμπίνα του για να βλέπει στο σκοτάδι και πώς θα σταματούσε ένα λεωφορείο και θα σκότωνε τα παιδιά, καθώς κατέβαιναν. Όταν ρωτήθηκε γιατί καθυστέρησε τόσο πολύ να το δηλώσει στην αστυνομία, ο Τσένι απάντησε πως είχε προσπαθήσει και στο παρελθόν, αλλά δεν του είχε δώσει κανείς σημασία. Οι πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν εναντίον του Άλεν ήταν αρκετές για να εκδοθεί ένταλμα έρευνας του σπιτιού του. Βρήκαν νεκρά ζώα είτε ταριχευμένα είτε απλά διαμελισμένα, πορνογραφικό υλικό και πολλά όπλα. Τίποτα όμως που να συνέδεε τον Άλεν άμεσα με τους φόνους. Ο Άλεν δεν συνελήφθη ποτέ για τις δολοφονίες του Ζόντιακ, γιατί τα δαχτυλικά του αποτυπώματα και ο γραφικός του χαρακτήρας ήταν διαφορετικά από αυτά του δράστη. Το 2002, όταν εξετάστηκε το DNA του δολοφόνου απ' τα γράμματα του, αποδείχτηκε ότι ούτε αυτό ταίριαζε με το DNA του Άλεν. Τον Σεπτέμβριο του 1974, ο Άλεν συνελήφθη για σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκων και αποφυλακίστηκε τον Αύγουστο του 1977. Όσο καιρό ο Άλεν ήταν στη φυλακή, δεν στάλθηκε κανένα γράμμα απ' τον Ζόντιακ. Ο Άλεν πέθανε το 1992 από καρδιακή προσβολή, χωρίς να αποδειχθεί ποτέ ότι ήταν ο Ζόντιακ. Βέβαια αυτό δεν σταμάτησε τον κόσμο από το να καταδίδει γνωστούς, συγγενείς και φίλους. Έχουν κυκλοφορήσει δεκάδες βιβλία που αναλύουν την υπόθεση και προτείνουν τους δικούς τους υπόπτους. Η επίσημη έρευνα της αστυνομίας απέκλεισε περισσότερους από 2.500 ανθρώπους χωρίς να καταλήξει πουθενά. Η υπόθεση του Ζόντιακ παραμένει ανοιχτή στην πολιτεία της Καλιφόρνιας...

Τζακ ο Αντεροβγάλτης {Jack the ripper}.

Τζακ ο Αντεροβγάλτης (αγγλικά: *JacktheRipper*) είναι ένα ψευδώνυμο που δόθηκε σε έναν αγνώστου ταυτότητας δολοφόνο^s ο οποίος δρούσε στην περιοχή Ουάιτσάπελ του Λονδίνου στα τέλη του 19ου αιώνα ξεκινώντας από το 1888. Το όνομα άρχισε να χρησιμοποιείται απο την μέρα που κάποιος έστειλε ένα γράμμα στο Κεντρικό Γραφείο Ειδήσεων του Λονδίνου, ισχυριζόμενος πως είναι ο δολοφόνος με αυτό το όνομα.

Τα θύματα ήταν γυναίκες οι οποίες έβγαζαν χρήματα ως πόρνες. Οι φόνοι συνέβαιναν σε δημόσιους χώρους (εκτός από τον φόνο της Μαίρη ΤζέινΚέλλυ) την νύχτα ή τα ξημερώματα. Ο λαιμός των θυμάτων ήταν κομμένος και το σώμα ήταν ακρωτηριασμένο. Διάφορες θεωρίες υποστηρίζουν πως τα θύματα στραγγαλιζονταν πρώτα έτσι ώστε να μην φωνάζουν, κάτι το οποίο εξηγεί και την έλλειψη αίματος στις σκηνές των εγκλημάτων. Η αφαίρεση των εσωτερικών οργάνων από τρία θύματα έκανε

μερικούς αστυνομικούς της εποχής να πιστεύουν πως ο δολοφόνος κατείχε ανατομική ή χειρουργική γνώση.

Οι εφημερίδες άρχισαν να δίνουν όλο και πιο εκτεταμένη προβολή στο θέμα, κυρίως στην αγριότητα των επιθέσεων και στην αδυναμία της αστυνομίας στο να το συλλάβει τον δολοφόνο, ο οποίος φέρεται να ξέφευγε από την αστυνομία για μερικά λεπτά.

Επειδή η ταυτότητα του δολοφόνου δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ η ιστορία των γεγονότων έχει λάβει και ένα χαρακτήρα αστικού μύθου με μια μίξη ιστορικών και φανταστικών στοιχείων. Πολλοί συγγραφείς, ιστορικοί και ερασιτέχνες ερευνητές έχουν προτείνει διάφορες θεωρίες σχετικά με την ταυτότητα (ή ταυτότητες) του δολοφόνου και των θυμάτων του.

Το Λονδίνο της εποχής

Χάρτης του 1889 του Ουάιτσάπελ. Οι χρωματικές επισημάνσεις αντιστοιχούν στην οικονομική κατάσταση των κατοίκων, κίτρινο (άνω τάξη), κόκκινο (χαμηλή μέση τάξη), ροζ (μέση τάξη), μπλε (άνω μεσαία τάξη), και μαύρο (φτωχοί)

Στα μέσα του 19ου αιώνα η Αγγλία δέχτηκε μια μεγάλη συρροή μεταναστών - Ιρλανδών κατά κύριο λόγο - που είχε ως αποτέλεσμα τη αύξηση των πληθυσμών τόσο της φτωχής επαρχίας όσο και των μεγάλων αστικών κέντρων. Σε αυτούς προστέθηκαν από το 1882, Εβραίοι πρόσφυγες που δραπέτευσαν από τα πογκρόμ της Τσαρικής Ρωσίας με αποτέλεσμα τη διόγκωση του ήδη μεγάλου προβλήματος της ανεργίας και της στέγασης. Το πρόβλημα ήταν πιο έντονο στο Λονδίνο και ειδικότερα στην περιοχή του Ηστ Εντ και της ενορίας του Ουάιτσάπελ, όπου δημιουργήθηκε εκεί μια μεγάλη κοινωνική ομάδα πολύ χαμηλού οικονομικού επιπέδου. Τα οικονομικά προβλήματα οδήγησαν πολλές γυναίκες στην πορνεία. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε πως τον Οκτώβριο του 1888 η Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου υπολόγιζε τον αριθμό των εκδιδόμενων γυναικών που κατοικούσαν στο Ουάιτσάπελ σε 1,200 και τον αριθμό των οίκων ανοχής σε 62. Σταθερά αυξανόμενες κοινωνικές εντάσεις συνόδευαν τα οικονομικά προβλήματα ενώ μεταξύ 1886 και 1889 διαδηλώσεις από άνεργους και όσους αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα σίτισης αποτελούσαν μια καθημερινότητα για το Λονδίνο.

Η πλειονότητα των φόνων γενικά, αλλά και ειδικά αυτών που αποδίδονται στον Τζακ τον Αντεροβγάλη, έλαβαν χώρα στο δεύτερο μισό του 1888, παρόλο που οι βάναυσες δολοφονίες στο Ουάιτσάπελ κράτησαν τουλάχιστον μέχρι το 1891. Κάποιοι από τους φόνους περιελάμβαναν αποτρόπαιες πράξεις, όπως ξεκοίλιασμα και ακρωτηριασμούς και έτυχαν ιδιαίτερης προβολής από τα μέσα ενημέρωσης. Οι φήμες ότι οι φόνοι αυτοί σχετίζονταν μεταξύ τους, εντάθηκαν μέσα στους πρώτους φθινοπωρινούς μήνες, όταν τα μέσα ενημέρωσης και η ΣκότλαντΓιαντ δέχτηκαν μια σειρά ενοχλητικών επιστολών που σκοπό είχαν να αναλάβουν την ευθύνη για κάποιους ή για όλους τους φόνους. Ένα από τα γράμματα μάλιστα συνοδευόταν από ένα ανθρώπινο νεφρό. Παραλήπτης του ήταν ο Τζωρτζ Λασκ της Επιτροπής της ομάδας επαγρύπνησης του Ουάιτσάπελ. Εξαιτίας του εξωπραγματικά αποτρόπαιου χαρακτήρα των φόνων και του τρόπου με τον οποίο προέβησαν το θέμα τα μέσα ενημέρωσης, το κοινό άρχισε να πιστεύει πως αυτός που διέπραξε τους φόνους ήταν ένα άτομο και ήταν κατά συρροήν δολοφόνος. Και παρά την αδυναμία των ερευνών να συνδέσουν τους φόνους που επακολούθησαν με εκείνους του 1888, ο μύθος του εδραιώθηκε για τα καλά.

Θύματα

Χάρτης της περιοχής με απεικόνιση των τοποθεσιών όπου συνέβησαν οι δολοφονίες

Δεν είναι ξεκάθαρο πόσες ακριβώς γυναίκες σκότωσε ο Τζακ ο Αντεροβγάλης. Είναι γενικά αποδεκτό ότι δολοφόνησε πέντε, αν και κάποιοι υποστηρίζουν πως ήταν τέσσερις και κάποιοι άλλοι επτά ή περισσότερες. Οι πέντε γυναίκες που επίσημα^[9] θεωρούνται θύματα του Αντεροβγάλη είναι:

- Μαίρη Αν Πόλυ Νίκολς (*MaryAnnPollyNichols*), 42 ετών δολοφονήθηκε Παρασκευή, 31 Αυγούστου, 1888, στο Μπακς Ρόου, στο Χιοιούιτ Σάπελ.
- Άνι Τσάπμαν (*AnnieChapman*), χήρα 47 ετών δολοφονήθηκε Σάββατο, 8 Σεπτεμβρίου, 1888, στην πίσω αυλή ενός σπιτιού της Χάντμπερυστριητ αριθμός 29.
- Ελίζαμπεθ Στράιντ (*ElizabethStride*), 45 ετών δολοφονήθηκε Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου, 1888 στην αυλή ενός σπιτιού της Βέρνερ Στριητ.
- Κάθριν Ήντοους (*CatharineEddowes*), 43 ετών, δολοφονήθηκε Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου, 1888, στην Μιτρσκουέαρ, με χρονική διαφορά εύρεσης από το προηγούμενο μιας ώρας .
- Μαίρη Τζέιν Κέλλυ (*MaryJaneKelly*), δολοφονήθηκε Παρασκευή, 9 Νοεμβρίου, 1888.

Εκτός από αυτές τις πέντε, υπάρχουν αρκετά καλοί λόγοι να πιστέψουμε ότι το πρώτο θύμα ήταν, στην πραγματικότητα, η Μάρθα Τάμπραμ (*Martha Tabram*) η οποία δολοφονήθηκε την Τρίτη 7 Αυγούστου, 1888, όπως και υπάρχουν αρκετές αμφιβολίες για το κατά πόσον η Στραϊντ ήταν, όντως, θύμα του Αντεροβγάλη.

Οι έρευνες

Γελοιογραφία από εφημερίδα της εποχής όπου γίνεται κριτική στην αστυνομία για την αποτυχία της στην εύρεση του δολοφόνου

Τα αστυνομικά αρχεία που έχουν διασωθεί, αφήνουν να φανεί η ερευνητική διαδικασία που ακολουθούταν στη Βικτωριανή εποχή. Μια μεγάλη ομάδα αστυνομικών διεξήγαγε έρευνες από σπίτι σε σπίτι, ετοίμαζε και ανέκρινε λίστες με υπόπτους, ενώ ιατροδικαστικό υλικό εξεταζόταν. Μια προσεκτικότερη ματιά στις έρευνες δείχνει ότι είχε στηθεί μια πρότυπη διαδικασία έρευνας που περιελάμβανε προσδιορισμό των υπόπτων καταρχήν, έπειτα εντοπισμό τους, και τέλος εντατικοποίηση της παρακολούθησής τους ή διαγραφή τους απ'τη λίστα. Αυτή η διαδικασία ακολουθείται και σήμερα. Η έρευνα αρχικά διεξήχθη από το παράρτημα της Διεύθυνσης εγκληματολογικών ερευνών στην περιοχή του Ουάιτσάπελ με επικεφαλής τον Ντετέκτιβ επιθεωρητή Έντμουντ Ριντ. Μετά τον φόνο της Νίκολς, οι ντετέκτιβ επιθεωρητές Φρέντερικ Αμπερλάιν, Χένρι Μούρ, και Ουόλτερ Άντριους στάλθηκαν από τα κεντρικά της Σκότλαντ Γαρντς προς βοήθεια. Μετά και τον φόνο της Ήντοους, που συνέβη μέσα στην πόλη του Λονδίνου, ενεπλάκη και η Αστυνομία της πόλης κάτω από την επίβλεψη του Ντετέκτιβ επιθεωρητή Τζέιμς Μακ Γουίλιαμς.

Ωστόσο η υπόθεση περιπλέκτηκε ακόμα περισσότερο καθώς κατά τη διάρκεια της απουσίας του νεοδιοριζόμενου αρχηγού της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών, Σερ Ρόμπερτ Άντερσον, μεταξύ 7 Σεπτεμβρίου και 15 Οκτωβρίου 1888, οι Τσάπμαν, Στράιντ και Ήντοους σκοτώθηκαν. Αυτό ώθησε τον Επικεφαλής Επιθεωρητή της μητροπολιτικής αστυνομίας, Σερ Τσαρς Ουάρεν, να ορίσει τον αστυνομικό διευθυντή Ντόναλντ

Σουάνσον υπεύθυνο για τον συντονισμό των ερευνών για την ΣκότλαντΓιάρντ. Οι σημειώσεις του Σουάνσον έχουν διασωθεί.

Η δυσαρέσκεια προς τις προσπάθειες της αστυνομίας, οδήγησε μια ομάδα εθελοντών που κατοικούσαν στο Ηστ Εντ να σχηματίσουν ένα γκρουπ τη λεγόμενη ομάδα επαγρύπνησης Ουάιτσάπελ. Η επιτροπή αυτή επίσης περιπολούσε στους δρόμους του Λονδίνου ψάχνοντας για υπόπτους, και ζητούσε από την κυβέρνηση να αυξήσει την αμοιβή για όσους θα έδιναν πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση. Επίσης προσέλαβαν ιδιωτικούς ντετέκτιβ να ανακρίνουν αυτόπτες μάρτυρες ανεξάρτητα από την Αστυνομία. Η επιτροπή δρούσε υπό τις οδηγίες του Τζωρτζ Λασκ το 1888. Ο Άλμπερτ Μπάρχετ, στα 1889, λέγεται πως ήταν επικεφαλής ενός ανάλογου γκρουπ.

Τον Σεπτέμβριο του 2014, ο συγγραφέας Ράσελ Έντουαρτς ανακοίνωσε ότι ανακάλυψε την ταυτότητα με βάση το DNA. Βρήκε προς πώληση ένα ματωμένο σάλι από την Κάθριν Ήντους το οποίο μετά από ταυτοποίηση DNA αντιστοιχήθηκε με τον 23χρονο Πολωνό μετανάστη Άαρον Κοσμίנסκι που εργάζονταν ως κουρέας στο Λονδίνο της εποχής.

Μια πρώτη αναφορά στην έννοια "προφίλ του εγκληματία"

Μετά την αθώωση του Ντάνιελ Μνάχτεν (*Daniel M'Naghten*) το 1843, και την καθιέρωση των κανόνων του Μνάχτεν, οι γιατροί ολοένα και περισσότερα άρχισαν να αναμειγνύονται στον καθορισμό του αν ο κατηγορούμενος (για υποθέσεις δολοφονίας) έπασχε από ψυχασθένειες. Αυτό σε συνδυασμό με την ολοένα και μεγαλύτερη σημασία που αποκτούσε η ιατρική επιστήμη την ίδια περίοδο, οδήγησε σε μια αύξηση της συχνότητας με την οποία ενεπλάκησαν οι παθολόγοι στη διαδικασία των ερευνών. Η δουλειά τους περιελάμβανε την μεταχείριση των εγκληματιών που θεωρούνταν περισσότερο τρελοί παρά κακοί. Δεν είναι λοιπόν παράλογο που το 1880 ήδη εθεωρείτο απαραίτητη η άποψη τους σχετικά με τα χαρακτηριστικά του κατηγορούμενου.

Η πρώτη τέτοιου είδους "άποψη", αντίγραφο της οποίας διασώζεται μέχρι σήμερα είναι αυτή που έδωσε ο χειρουργός της αστυνομίας Δρ. Τόμας Μποντ (*Thomas Bond*), τον Νοέμβριο του 1888, σε ένα γράμμα του προς τον Δρ. Ρόμπερτ Άντερσον (*Robert Anderson*), επικεφαλής της αστυνομίας του Λονδίνου, και αφορά στον χαρακτήρα του "δολοφόνου του Ουάιτσάπελ". Μετά τον φόνο της Κάθριν Ήντους, ο Άντερσον ζήτησε από τον Μποντ να δώσει την άποψή του, καθώς είχαν ακουστεί πολλά σχετικά με τις γνώσεις και ικανότητες του δολοφόνου πάνω στην χειρουργική. Σύμφωνα με τον ερευνητή ψυχολόγο Ντέιβιντ Κάντερ (*David Canter*) οι προτάσεις του Δρ. Μποντ πιθανότατα να είχαν χαρακτηριστεί από τη σημερινή αστυνομία έξυπνες και εύστοχες. Ο Μποντ βάσισε την εκτίμησή του πάνω σε προσωπική εξέταση του περισσότερο ακρωτηριασμένου θύματος και στις σημειώσεις των προηγούμενων φόνων.

Και οι πέντε φόντοι αναμφίβολα διαπράχθηκαν από το ίδιο χέρι. Στους τέσσερις πρώτους οι λαιμοί φαίνεται να έχουν κοπεί από τα αριστερά προς τα δεξιά. Στην τελευταία περίπτωση, εξαιτίας του εκτεταμένου ακρωτηριασμού είναι αδύνατο να προσδιορίσουμε την κατεύθυνση, αλλά το προερχόμενο από την αρτηρία αίμα βρέθηκε στον τοίχο σε πιτσιλιές κοντά εκεί που πρέπει να βρίσκονταν και το κεφάλι της. Όλα τα δεδομένα με οδηγούν στο να πω πως οι γυναίκες πρέπει να ήταν ξαπλωμένες και σε κάθε περίπτωση πρώτα κοβόταν ο λαιμός τους.

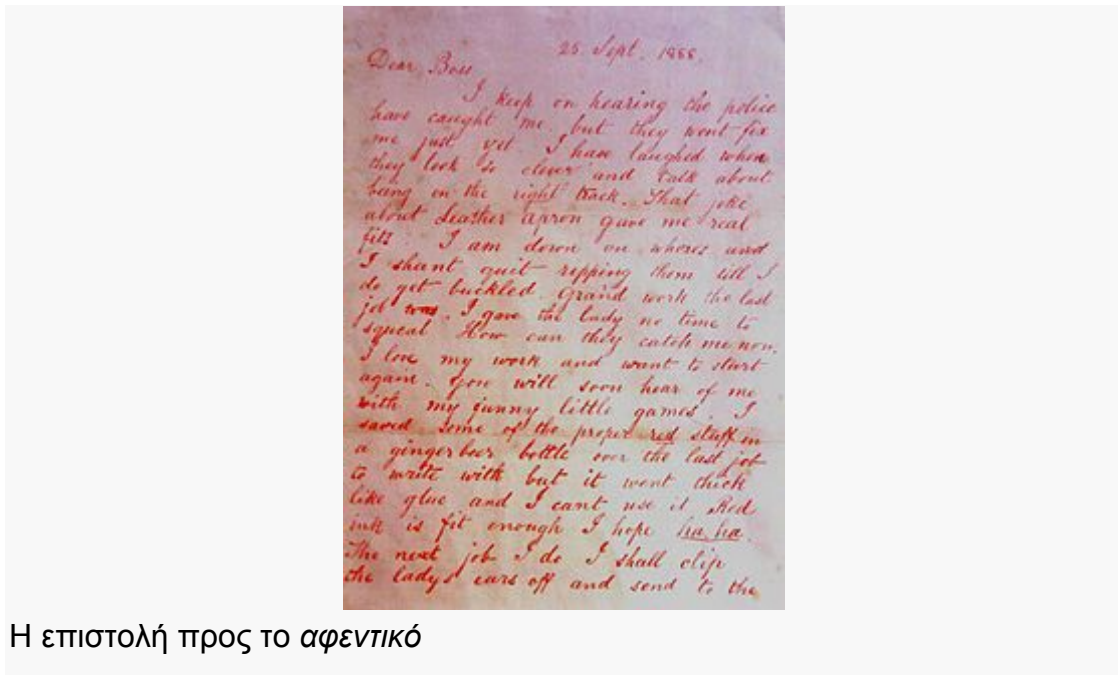
Επίσημη φωτογραφία της αστυνομίας που δείχνει την σκηνή φόνου της Μαίρη ΤζέινΚέλλυ.

Ο Δρ. Μποντ ήταν απόλυτα σίγουρος ότι ο δολοφόνος δεν είχε την παραμικρή ιδέα από ανατομία, επιστήμη ή έστω τις τυπικές γνώσεις ενός χασάπη. Σύμφωνα με την άποψη του, "ο δολοφόνος πρέπει να ήταν τύπος μοναχικός, που περιοδικά κυριευόταν από ανθρωποκτονική ή ερωτική μανία". Ο χαρακτήρας των ακρωτηριασμών υποδήλωνε πιθανότατα 'τάσεις σατυρίας'. Ο Δρ. Μποντ επίσης δήλωσε πως "η ανθρωποκτονική τάση μπορεί να προέκυψε μέσα από εκδικητικές ή μελαγχολικές σκέψεις, ή ακόμα να οφείλεται σε θρησκευτική μανία"

Υπόπτοι θεωρήθηκαν πολλοί: αποσηματισμένοι κληρικοί, μνησικάκες μαίες, ακόμα κι ένας γορίλλας ενός πλανόδιου ζωολογικού κήπου, ενώ ο Άρθουρ ΚόνανΝτόουλ υποστήριξε πως ήταν ο δράστης γυναίκα ή ένας διεστραμμένος άντρας ντυμένος γυναικεία. Ο περιφημότερος από τους υπόπτους θεωρήθηκε ο Εδουάρδος, δούκας του Κλάρενς, εγγονός της βασίλισσας Βικτωρίας, κι αυτό λόγω της διανοητικής καθυστέρησης του λόγω της σύφιλης από την οποία είχε προσβληθεί σε ηλικία 16 ετών μετά από κρουαζιέρα στην Άπω Ανατολή, αρρώστια που επενέργησε στον εγκέφαλό του.

Ο Τζορτζ Μπέρναρντ Σω ισχυρίστηκε πως ο δολοφόνος με τα φρικιαστικά του εγκλήματα ήθελε να κάνει την κοινή γνώμη να αντιληφθεί την ανάγκη εξαλείφει αυτών των εστιών ηθικής σήψεως των κακόφημων συνοικιών των μεγαλουπόλεων.

Τα γράμματα προς τις αρχές

Η επιστολή προς το αφεντικό

Ενώσω διαπράττονταν οι φόννοι, η αστυνομία και οι εφημερίδες δέχτηκαν χιλιάδες γράμματα που αφορούσαν στην υπόθεση. Κάποια από αυτά ήταν από άτομα των οποίων η πρόθεση ήταν απλά να βοηθήσουν, όμως στην μεγάλη τους πλειοψηφία θεωρήθηκαν άχρηστα και αγνοήθηκαν.

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον φαίνεται να έχουν τα εκατοντάδες γράμματα που υποτίθεται πως είχαν γραφτεί από τον ίδιο τον δολοφόνο. Και πάλι τα περισσότερα από αυτά ήταν ψεύτικα και σχεδόν κανένα δε θεωρείται αυθεντικό. Από αυτά πάντως που υποτίθεται πως όντως έχει γράψει ο ίδιος ο δολοφόνος τρία είναι αυτά που ξεχωρίζουν.

«Αγαπητό αφεντικό»

Το γράμμα γνωστό ως *αγαπητό αφεντικό* (*Dearboss*) γράφτηκε στις 25 Σεπτεμβρίου του 1888, ταχυδρομήθηκε και παρελήφθη στις 27 από το Κεντρικό Πρακτορείο ειδήσεων ενώ προωθήθηκε στην ΣκότλαντΓιάρντ στις 29. Αρχικά θεωρήθηκε επίσης ψεύτικο, αλλά η άποψη αυτή αναθεωρήθηκε όταν η Ήντοους βρέθηκε τρεις μέρες αργότερα από την ημερομηνία που είχε γραφτεί το γράμμα με μερικώς κομμένο το αυτί της. Στο γράμμα περιλαμβανόταν η φράση «θα κουτσοuréψω το αυτί της κυρίας». Η Αστυνομία δημοσίευσε το γράμμα την πρώτη του Οκτώβρη σε περίπτωση που κάποιος αναγνώριζε τον γραφικό χαρακτήρα, αλλά η προσπάθεια δεν απέδωσε. Το προσωνύμιο "Τζακ ο Αντεροβγάλτης" πρωτοχρησιμοποιήθηκε σε αυτό το γράμμα και αμέσως τράβηξε τη προσοχή. Τα περισσότερα από τα επόμενα γράμματα αντέγραφαν το ύφος αυτού. Μετά τους φόνους οι αστυνομικοί δήλωσαν πως το γράμμα είναι ψεύτικο και το απέδωσαν σε έναν τοπικό δημοσιογράφο.

«Ο σκανδαλιάρης Τζακ»

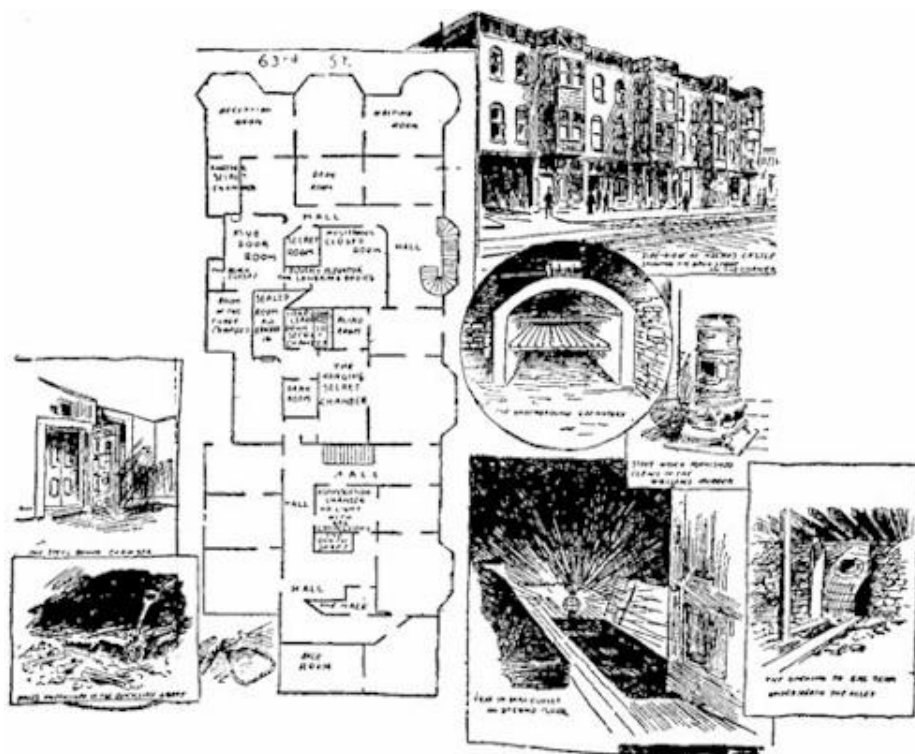
Το γράμμα από τον *σκανδαλιάρη Τζακ* (*saucyJack*)

Το καρτ-ποστάλ με τίλο «Ο σκανδαλιάρης Τζακ» (*saucyJack*) ταχυδρομημένο την πρώτη Οκτώβρη του 1888 προς το κεντρικό πρακτορείο ειδήσεων, είχε γραφικό χαρακτήρα παρόμοιο με το προηγούμενο γράμμα. Αναφέρει πως τα δύο θύματα — η Στράιντ και η Ήντους — είχαν δολοφονηθεί πολύ κοντά το ένα με το άλλο: "διπλό το χτύπημα αυτή τη φορά". Λέχθηκε πως το γράμμα είχε ταχυδρομηθεί πριν κοινοποιηθούν οι φόννοι από την αστυνομία, οπότε ήταν απίθανο κάποιος παρανοϊκός να γνώριζε ήδη τόσα. Παρόλο που είχε ταχυδρομηθεί περισσότερες από 24 ώρες αφού είχαν γίνει οι δολοφονίες, οι λεπτομέρειες σχετικά με αυτές είχαν γνωστοποιηθεί σε δημοσιογράφους και κατοίκους πολύ πιο μετά. Πάλι οι αστυνομικοί αργότερα είπαν πώς ο ίδιος δημοσιογράφος που είχε γράψει και το γράμμα *προς το αγαπημένο αφεντικό*, είχε γράψει και αυτό.

Το γράμμα «από την Κόλαση»[

Είναι επίσης γνωστό ως «το γράμμα του Λασκ» (*Lusk's letter*) και ταχυδρομήθηκε στις 15 Οκτώβρη. Αποδέκτης του ήταν ο George Lusk ο οποίος το παρέλαβε στις 16 του ίδιου μήνα. Ο Lusk άνοιξε ένα μικρό κουτί, όπου μέσα βρήκε ένα ανθρώπινο νεφρό, που είχε διατηρηθεί σε αιθανόλη, όπως είπε αργότερα ένας γιατρός. Ένα από τα νεφρά της Eddowes πράγματι είχε αφαιρεθεί από τον δολοφόνο. Αυτός που έγραψε το γράμμα ισχυρίζεται πως είχε τηγανίσει και φάει το άλλο νεφρό. Σχετικά με το αν το νεφρό ανήκε όντως στην Eddowes ή ήταν απλά μια κακόγουστη μακάβρια φάρσα υπάρχουν ακόμα διαφωνίες.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΦΩΝΩΝ.

Ο Δρ. Χένρυ Χάουαρντ Χολμς ήταν από τους πρώτους κατά συρροή δολοφόνους που κατεγράφησαν από τις αμερικανικές αρχές. Το πραγματικό του όνομα ήταν Χέρμαν Γουέμπστερ Μάτζετ και το 1889 έχτισε στο Σικάγο ένα ξενοδοχείο για τους εκατοντάδες τουρίστες που θα έφταναν στην πόλη ενόψει της Παγκόσμιας Κολομβιανής Έκθεσης του 1893. Το κτίριο ήταν γεμάτο από καταπακτές, μυστικές σκάλες και αγωγούς που βρίσκονταν διάσπαρτοι στο υπόγειο για να... διασκεδάσουν τους επισκέπτες. Όπως καταλαβαίνετε, ο Χολμς είχε άλλα σχέδια. Στους πάνω ορόφους του ξενοδοχείου βασάνιζε και σκότωνε ανθρώπους, κυρίως γυναίκες. Η αστυνομία εισέβαλε στο κάστρο όπου ανακάλυψε δωμάτια χωρίς παράθυρα, ψευδοπατώματα, ηχομονωμένα υπνοδωμάτια και θαλάμους αερίων. Ο Χολμς ομολόγησε τη δολοφονία 30 ατόμων και στη συνέχεια εκτελέστηκε ενώ το κάστρο κάηκε ολοσχερώς λίγο αργότερα. Από το 1938 μέχρι και σήμερα, στη θέση του Κάστρου των Φόνων βρίσκεται ένα ταχυδρομείο.

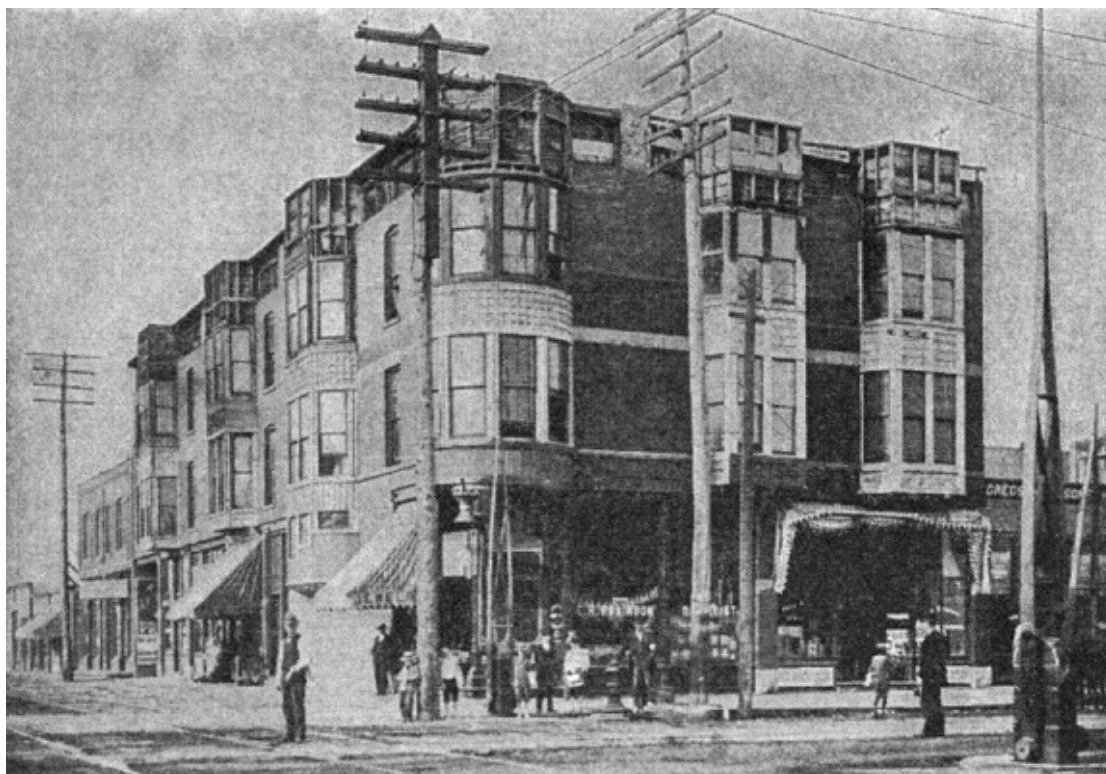
Ομολόγησε 27 δολοφονίες, αλλά τα θύματά του ήταν περίπου 200. Ο πρώτος κατά συρροήν δολοφόνος των ΗΠΑ. Έχτισε ένα τριώροφο ξενοδοχείο, δολοφονώντας τους ενοίκους. Είχε δωμάτιο απαγχονισμού, αερίων και κρυφές καταπακτές...

«Γεννήθηκα με τον διάβολο μέσα μου. Γεννήθηκα, με το κακό να στέκεται δίπλα στο κρεβάτι που ήρθα στον κόσμο και με συντροφεύει από τότε». Τα λόγια ανήκουν στον Χ. Χ. Χολμς, τον πρώτο κατά συρροήν δολοφόνο της Αμερικής. Ο Χολμς έχτισε ένα ξενοδοχείο «του τρόμου», όπου μπορούσε να σκοτώνει ανενόχλητος τους ενοίκους και να εξαφανίζει τα πτώματα, είτε πουλώντας τα σε ιατρικές σχολές, είτε διαλύοντάς σε οξύ. Ομολόγησε, ότι σκότωσε 27 ανθρώπους, αλλά ο αριθμός των θυμάτων του μπορεί να φτάνει

ακόμα και τα 200. Χ. Χ. Χολμς Το πραγματικό του όνομα ήταν Χέρμαν Μάτζετ και γεννήθηκε τον Μάιο του 1861 στο Νιου Χάμσαϊρ.

Από μικρός έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον στις επιστήμες και στην τεχνολογία, αλλά η οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του δεν του επέτρεπε να σπουδάσει. Γι' αυτό παντρεύτηκε την πλουσιότερη κοπέλα της περιοχής και έτσι δεν είχε κανένα πρόβλημα να σπουδάσει, όσο και να κόστιζαν τα δίδακτρα. Επέλεξε την ιατρική. Εκεί ήρθε σε επαφή με ανθρώπους που έβγαζαν χρήματα, ξεθάβοντας παράνομα πτώματα από τα νεκροταφεία και πουλώντας τα, επίσης παράνομα, στα εργαστήρια ανατομίας. Ο Χολμς συμμετείχε σε αυτό το κύκλωμα για να βγάλει έξτρα χρήματα, μέχρι που άρχισε να κυνηγά πιο προσοδοφόρες απατεωνιές. Το 1886 σκότωσε τον καλύτερο του φίλο και συνεργάτη στις ανασκαφές πτωμάτων, τον έντυσε με τα δικά του ρούχα και τον παρουσίασε ως τον Χέρμαν Μάτζετ, για να πάρει τα λεφτά της ασφάλειας ζωής που είχε κάνει λίγο πριν τον σκοτώσει. (Χέρμαν Μάτζετ ήταν το δικό του όνομα) Άλλαξε το όνομά του σε Χένρυ Χάουαρντ Χολμς, εισέπραξε τα 40 χιλιάδες δολάρια της ασφάλειας και εξαφανίστηκε από προσώπου γης. Πρώτα όμως πήρε διαζύγιο από την πρώτη σύζυγό του και παντρεύτηκε την αγαπημένη του, Μίτρα Μπέλναπ. Χ. Χ. Χολμς Εγκαταστάθηκαν στο Σικάγο, όπου ο Χολμς έπιασε δουλειά στο φαρμακείο της οδού West 63. Όταν πέθανε ο ιδιοκτήτης, αγόρασε το κτίριο και σταδιακά άρχισε να χτίζει και άλλους ορόφους. Τελικά δημιούργησε ένα τριώροφο.

Αυτό ήταν το «κάστρο» του, ένα ξενοδοχείο με δαιδαλώδεις διαδρόμους και κρυφές καταπακτές, που του επέτρεπαν να μεταφέρει κρυφά τα πτώματα στο υπόγειο. Το κτίριο αποτελούνταν από διαφορετικά τμήματα, κάθε ένα από τα οποία είχε σχεδιάσει και χτίσει διαφορετικός αρχιτέκτονας, έτσι ώστε να μην αντιληφθεί κανείς τον απώτερο σκοπό του ιδιοκτήτη. Ο Χολμς μετέτρεψε κάποια δωμάτια σε θαλάμους αερίων, όπου σκότωνε τα θύματά του, προκαλώντας ασφυξία ή δηλητηρίαση. Μετά έσερνε το πτώμα μέχρι το μπάνιο και το έριχνε από μία κρυμμένη τρύπα στο πάτωμα, που οδηγούσε στο μπάνιο του κάτω ορόφου. Από εκεί, το έριχνε σε ένα άλλο δωμάτιο, που λειτουργούσε σαν αποθήκη και ανοίγοντας μια άλλη καταπακτή, το πτώμα έφτανε στον τελικό προορισμό του, το υπόγειο. Εκεί υπήρχαν δύο διαφορετικές δεξαμενές. Η μία περιείχε οξύ, που έλιωνε τα πτώματα έτσι ώστε να μην μείνουν αποδεικτικά στοιχεία. Στη δεύτερη υπήρχε χλωρίνη κι εκεί άσπριζε τα κόκαλα που απέμεναν απ' τα πτώματα και στη συνέχεια τα πουλούσε ως σκελετούς σε ιατρικές σχολές. Πολλά πτώματα δεν τα έλιωνε, αλλά τα πουλούσε κι αυτά σε εργαστήρια ανατομίας, όπως έκανε ως φοιτητής. Τα μεγαλύτερα έσοδα βέβαια τα εξασφάλιζε εισπράττοντας τις ασφάλειες ζωής των θυμάτων του. Τα κίνητρα του αρχικά ήταν καθαρά οικονομικά, σταδιακά απολάμβανε τις δολοφονίες. Άρχισε να βρίσκει πιο ευφάνταστους τρόπους να σκοτώσει τα θύματά του. Υπήρχε ένα δωμάτιο όπου τους απαγχόνιζε, ένα άλλο όπου τους άφηνε να πεθάνουν απ' την πείνα και τη δίψα, ένα τρίτο όπου τους έκαιγε ζωντανούς. Πολλά απ' τα θύματά του ήταν γυναίκες που εργάζονταν γι' αυτόν και αποφάσιζε να τις σκοτώσει, όταν απέρριψαν τις σεξουαλικές του προτάσεις. Μερικές βέβαια, τις σκότωσε αν και είχε σχέσεις μαζί τους. Δύο από αυτές μάλιστα, είχαν γίνει ερωμένες του για μεγάλο χρονικό διάστημα. Το «κάστρο» του Χολμς «Μετανιώνω που σκότωσα τη Μίνι. Την αγαπούσα» Η δεύτερη σύζυγος του Χολμς, Μίτρα, τον περιέγραφε ως έναν τρυφερό άντρα και αφοσιωμένο πατέρα. Οι γυναίκες που τον συναναστρέφονταν, τον θεωρούσαν όμορφο

και γοητευτικό. Ο Χολμς δεν δυσκολευόταν να βρει γυναικεία συντροφιά ούτε συζύγους. Ήταν άλλωστε παντρεμένος με τρεις γυναίκες ταυτόχρονα. Το διαζύγιο του από την πρώτη σύζυγό του δεν επισημοποιήθηκε ποτέ, ενώ παντρεύτηκε την τρίτη σύζυγό του, τη Τζορτζιάννα Γιοκ, κρυφά από την Μίτρα. Χ. Χ. Χολμς Σαν να μην έφταναν οι επίσημες σχέσεις του, ο Χολμς είχε πολλές ερωμένες, τις οποίες «καθάριζε» στο ξενοδοχείο του, όταν έχανε την επιθυμία του για αυτές. Μετάνιωσε που σκότωσε μόνο μία, τη Μίνι Γουίλιαμς, γιατί, όπως παραδέχτηκε στην ομολογία του, την είχε αγαπήσει. Βέβαια αυτό δεν τον εμπόδισε απ' το να συνάψει σχέσεις και με την αδερφή της, την Άννι. Φυσικά την σκότωσε και αυτή. Η σύλληψη Ο Χολμς συνελήφθη το 1894, όταν αποκαλύφθηκε η κομπίνα που είχε στήσει με την ασφάλεια ζωής ενός συνεργάτη του, την οποία σκόπευε να εισπράξει, έχοντας σκοτώσει τον ίδιο και τρία παιδιά του. Η έρευνα των αστυνομικών τους οδήγησε στο «κάστρο» του, όπου εντόπισαν το πολύπλοκο, αλλά φοβερά αποτελεσματικό σύστημα που είχε στήσει για τις δολοφονίες του. Ο Χολμς καταδικάστηκε για τις δολοφονίες 27 ανθρώπων, για τις οποίες ομολόγησε. Ήταν αδύνατον να υπολογίσουν τον ακριβή αριθμό των θυμάτων, καθώς τα πτώματα είχαν εξαφανιστεί ή πωληθεί. Πιστεύεται ότι έφταναν τα 200. Ο πρώτος κατά συρροήν δολοφόνος στις ΗΠΑ εκτελέστηκε διά απαγχονισμού στις 7 Μαΐου του 1896....